

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoP/43/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118203648
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3118203648.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: N., bytom u matky, v konaní zastúpenú kolíznym a procesným opatrovníkom: Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny M., dieťa rodičov: matky R. a otca K., o návrhu matky na zmenu úpravy styku otca s maloletým dieťaťom a o návrhu otca na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu a zverenie maloletej N. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 5. júna 2019, č.k.34P/88/2018-87, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou zamietol návrh otca na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu a zverenie maloletej N. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou na návrh matky upravil styk otca s maloletou N. počas bežného školského roka **p o t v r d z u j e** s výnimkou času, kedy je otec oprávnený v určené dni si mal. dieťa prevziať, v ktorej časti tento **m e n í** tak, že otec je oprávnený stýkať sa s maloletou N. počas bežného školského roka v každom párnom týždni v roku od piatku od 15:45 hod., do najbližšieho pondelka nasledujúceho týždňa do 08:00 hod., kedy otec privedie dieťa do školského zariadenia a v každom nepárnom týždni v roku v stredu od 15:45 hod. do 18:30 hodiny.

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou na návrh matky upravil osobitne styk otca s maloletou N. počas sviatkov a prázdnin **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou upravil podmienky realizácie styku v rozsahu povinnosti uloženej matke a miesta prevzatia a odovzdania dieťaťa otcom počas školského roka, ako aj počas osobitne upraveného styku otca s maloletou N. počas sviatkov a prázdnin **p o t v r d z u j e .**

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 5. júna 2019, č.k. 34P/88/2018-87 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24. septembra 2019, č.k. 27CoP/43/2019-197 **s a m e n í** rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. novembra 2016, č.k. 30P/16/2016-66 v časti o úprave styku otca s maloletým dieťaťom.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd návrh otca na zmenu úpravy práv a povinností k maloletému dieťaťu a zverenie maloletej N. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov zamietol. Doterajšiu úpravu styku otca s mal. dieťaťom na návrh matky zmenil tak, že otec je

oprávnený stykať sa s maloletou N. počas bežného školského roka v každom párnom týždni v roku od piatku od 15:00 hod. do najbližšieho pondelka nasledujúceho týždňa do 08:00 hod., kedy otec privedie dieťa do školského zariadenia a v každom nepárnom týždni v roku v stredu od 15:00 hod. do 18:30 hod. Počas sviatkov a prázdnin osobitne upravil styk tak, že počas letných prázdnin je otec oprávnený stykať sa s maloletou N. v každom roku od 16.07. od 09:00 hod. do 31.07. do 19:00 hod. a od 16.08. od 09:00 hod. do 31.08. do 19:00 hod., počas vianočných sviatkov v každom nepárnom roku od 23.12. od 09:00 hod. do 25.12. do 18:00 hod., v každom párnom roku od 25.12. od 18:00 hod. do 27.12. do 18:00 hod. a od 30.12. od 09:00 hod. do 01.01. do 18:00 hod. nasledujúceho roka, v každý páry rok od 02.01. od 09:00 hod. do 06.01. do 18:00 hod., počas jarných prázdnin v každom nepárnom roku od soboty od 09:00 hod. do nasledujúcej soboty do 18:00 hod., počas veľkonočných sviatkov v každom párnom roku od soboty od 09:00 hod. do Veľkonočného pondelka do 18:00 hod. a v každom nepárnom roku od Zeleného štvrtka od 09:00 hod. do Veľkonočnej nedele do 18:00 hod.. Podmienky realizácie styku upravil tak, že matke uložil povinnosť dieťa na styk s otcom riadne pripraviť. Otec si dieťa vyzdvihne v školské dni v priestoroch školského zariadenia a v pondelok ráno odovzdá do školského zariadenia a v stredu matke, v ostatné dni sviatkov a prázdnin si otec dieťa vyzdvihne a odovzdá matke v mieste bydliska matky, pokiaľ sa rodičia nedohodnú inak. Súčasne vyslovil, že týmto sa vo výrokovej časti o úprave styku mení rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 14.11.2016, č. k. 30P/16/2016 - 66. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že návrhom na začatie konania sa matka domáhala zmeny úpravy styku otca s maloletou N.. Nesúhlasila s návrhom otca na zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov a žiadala jeho návrh zamietnuť. Matka uviedla, že jej manželstvo s otcom maloletej bolo rozvedené rozsudkom právoplatným dňa 29.11.2016, ktorým súčasne bola schválená rodičovská dohoda o zverení maloletej N. do jej osobnej starostlivosti a súčasťou rozsudku bola aj dohoda rodičov ohľadom styku otca s maloletou tak, že otec je oprávnený stykať sa s maloletou N. každý páry víkend v mesiaci v sobotu od 09.00 h. do utorka nasledujúceho týždňa, kedy otec privedie dieťa do školského zariadenia a osobitne bol upravený styk počas sviatkov a prázdnin. Terajším návrhom na zmenu úpravy styku otca s maloletou matka žiadala upraviť styk tak, že otec bude oprávnený stretávať sa s maloletou N. každý páry víkend v mesiaci od piatku od 17:00 hod. do nedele do 17:00 hod. alebo do pondelka rána, kedy ju otec zavezie do školy a osobitne počas prázdnin a sviatkov, ktoré najprv navrhovala upraviť tak, že počas letných prázdnin by bol otec oprávnený stykať sa s maloletou od 01.07. 10:00 hod. do 15.07. 18:00 hod. a od 01.08. 10:00 hod. do 15.08. do 18:00 hod., počas jarných prázdnin každý nepáry rok od pondelka 10:00 hod. do piatka do 17:00 hod. a počas Veľkonočných sviatkov každý páry rok od soboty 10:00 hod. do pondelka do 17:00 hod. V časti úpravy styku počas vianočných sviatkov matka najprv žiadala, aby rozsudok zostal nezmenený, prípadne súhlasila s jeho rozšírením. Zdôraznila, že svojím návrhom sa v žiadnom prípade nedomáha zúženia styku otca s maloletou, ale zmenu úpravy styku navrhuje z dôvodu zmeny pomerov a v záujme maloletej dcéry, s prispôsobením potrebám dieťaťa a z praktických dôvodov v súvislosti so zmenou pomerov na strane dieťaťa, ktoré začína s povinnou školskou dochádzkou. Poukázala na to, že predchádzajúca úprava styku bola robená v čase, keď maloletá ešte nechodila do školy a predchádzajúca úprava je pre ňu limitujúca jednak pri výbere krúžkov, tiež pri úprave styku až do utorka musí dcéra nosiť k otcovi veľké množstvo školských kníh a pod. Matka uviedla, že v čase rozvodu maloletá navštevovala materskú školu, vtedy otec ešte býval v M. a neboli žiadne problémy. Problém nastal nástupom dcéry do základnej školy od septembra 2017, s čím sú spojené školské povinnosti. Uviedla, že maloletá N. má X rokov a je žiačkou X. ročníka základnej školy v W.. Tiež poukázala na veľkú vzdialenosť medzi bydliskom otca a školou, z ktorého dôvodu maloletá vstáva u otca už o 6:00 hod., pretože vzdialenosť medzi W. a U. Q. je 40 km, preto si matka myslí, že takéto denné dochádzanie je náročné aj pre dospelého človeka a nieto ešte pre X-ročné dieťa. Nesúhlasila s návrhom otca na zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti a poukázala na to, že maloletá sa jej vyjadřila, že jej súčasný stav vyhovuje. Matka nemala problém sa dohodnúť na úprave styku otca s maloletou počas letných prázdnin so striedaním v týždenných intervaloch, ale dvojtýždňové intervaly striedania považovala za praktickejšie z dôvodu plánovania dovolení a pod.. Zdôraznila však, že prázdninový režim je iný ako školský, preto nesúhlasila so striedavou starostlivosťou. V tejto súvislosti poukázala aj na správu z vykonaných psychologických konzultácií a má za to, že jej návrh korešponduje so záverom psychologickej správy. Tiež matka poukázala na to, že rodičia spolu nevedia komunikovať a dohodnúť sa na výchove dieťaťa a aj preto by striedavá starostlivosť nebola vhodná. Otec maloletej nesúhlasil s návrhom matky na zmenu úpravy jeho styku s maloletou a súčasne sa domáhal zmeny doterajšej úpravy rodičovských práv a povinností k maloletej a navrhoval zveriť maloletú N. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov so

striedaním v týždenných intervaloch vždy v sobotu o 10.00 hod. a s osobitnou úpravou počas sviatkov a prázdnin. Navrhol, že aj počas trvania ním navrhovanej striedavej osobnej starostlivosti by on prispieval na výživu maloletej sumou 80,-Eur mesačne s tým, že z toho čiastku 50,-Eur mesačne by zasielal na osobitný účet maloletej za účelom tvorby úspor. Otec uviedol, že už dávnejšie mal záujem požiadať o zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti. Poukázal na to, že obaja rodičia sú spôsobilí maloletú vychovávať a majú záujem o jej osobnú starostlivosť a má za to, že striedavá starostlivosť je vhodná. Uviedol, že s dcérou má vynikajúci vzťah, ich citové väzby sú silné a on má záujem, aby boli čo najlepšie naplnené potreby a záujmy maloletej, podieľa sa na jej výchove a vzdelávaní, robia domáce úlohy, zúčastňuje sa rodičovských združení, zabezpečuje jej mimoškolské aktivity a pod. Doplnil, že v súčasnosti býva v spoločnej domácnosti s jeho terajšou priateľkou a ich dcérou Q., nar. XX.XX.XXXX, ktorá má zdravotné problémy. Bývajú v rodinnom dome jeho priateľky vo U. Q.. Maloletá N. tam podľa otca rada trávi čas, má výborný vzťah s otcovou priateľkou a veľmi sa teší z C. sestričky. Otec uviedol, že on vie osobnú starostlivosť vykonávať osobne a denne, pretože už nedochádza do F. za prácou, pracuje v M., kde svoj X-izbový byt využíva ako kanceláriu. Jeho predstava je taká, že v prípade striedavej osobnej starostlivosti by s dcérou býval v domácnosti u priateľky vo U. Q.. K vzdialenosti medzi W. a U. Q. (40 km) otec uviedol, že autom je to asi 30 minút a aj to je čas vhodne strávený medzi rodičom a dieťaťom vzhľadom na komunikáciu a má za to, že vzdialenosť 40 km nemôže byť prekážkou striedavej formy starostlivosti. Samotné krúžky nemôžu byť dôvodom pre obmedzenie styku s otcom. Podľa názoru otca je striedavá osobná starostlivosť vhodná a potrebná, pretože otec by nemal byť len na víkendy, ale mal by byť súčasťou celého výchovného a vzdelávacieho procesu dieťaťa. Poukázal na to, že maloletá má v jeho domácnosti zabezpečené všetky materiálne podmienky pre svoj vývoj, má tam vlastnú detskú izbu, má tam oblečenie, hračky, školské potreby, nemusela by nič prenášať. Doplnil, že dieťa potrebuje aj mužský vzor a v domácnosti matky chýba mužský faktor. Otec s dcérou mal ohľadom striedavej osobnej starostlivosti komunikovať a tá mala byť podľa jeho slov nadšená. Otec opätovne zdôraznil, že maloletá prostredie otcovej domácnosti pozná, preto by nešlo o žiadne vytrhnutie z prostredia a podobne, maloletá je u neho zvyknutá. Zdôraznil, že on túto formu starostlivosti nežiada účelovo kvôli zníženiu výživného, ale kvôli záujmu dieťaťa. Kolizny opatrovník na pojednávaní uviedol, že sa neprikláňa k návrhu otca na zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti, navrhol rozšíriť úpravu styku otca s maloletou N., v zásade sa priklonil k návrhu matky s tým, že styk otca by bol už od piatka poobedia do utorka rána. Tiež vyjadril súhlas s navrhnutým rozšírením styku otca s maloletou počas prázdnin a sviatkov.

3. Za aplikácie ust. § 36 ods. 1, § 24 ods. 1 - 4, § 25 ods. 1, 2, § 26 Zákona o rodine na zistený skutkový stav súd prvej inštancie po posúdení všetkých rozhodujúcich okolností mal za to, že návrh otca na zmenu doterajšej úpravy rodičovských práv a povinností a zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov nie je dôvodný, pri súčasnom posúdení opodstatnenosti návrhu matky na zmenu úpravy styku otca s maloletou z dôvodu zmeny pomerov na strane mal. dieťaťa. Dôvodil, že návrh otca by bol dôvodný, ak by bolo preukázané, že striedavá osobná starostlivosť o maloletú by bola lepšia a vhodnejšia pre dieťa ako doterajšia forma starostlivosti, kedy je maloletá zverená do osobnej starostlivosti matky a je upravený styk otca s maloletou, teda ak by bolo preukázané, že touto formou starostlivosti by boli lepšie zabezpečené potreby maloletej a taká zmena by bola v záujme maloletej, k naplneniu čoho však výsledky dokazovania nenasvedčovali. Naopak, súd sa domnieva, že otcom navrhovaná striedavá starostlivosť by sa súčasného skutkového stavu bola ešte viac zaťažujúca pre dieťa. Otec podal návrh bez toho, aby on sám vôbec vedel, ako by maloletá na takú zmenu reagovala, či by s tým súhlasila, pričom nepripravenosť dieťaťa na možnú striedavú starostlivosť jednoznačne vyplýva aj z psychologickej správy, podľa ktorej maloletá nebola ani informovaná o možnosti striedavej starostlivosti. Súdu sa javilo, akoby otca pred podaním návrhu názor maloletej ani nezaujímal, poukazoval primárne na svoje právo byť účastný výchovného a vzdelávacieho procesu dieťaťa a na vhodnosť striedavej starostlivosti. Na poslednom pojednávaní otec uviedol, že s dcérou o tejto forme starostlivosti komunikoval a tá bola z toho nadšená, ale jeho tvrdenie je zase v rozpore s vyjadrením matky, ktorá uviedla, že jej dcéra povedala, že to chce nechať tak, ako je to teraz. Aj z takto protichodných tvrdení vyplýva, že striedavá osobná starostlivosť v súčasnosti nie je dôvodná, ani by lepšie nenapĺňala potreby mal. N.. Takáto zmena prostredia by bola unáhľená, nakoľko maloletá nebola dostatočne informovaná a nie je na ňu pripravená, vyjadrenia rodičov o názore dieťaťa sú rozporné. Tvrdeniu otca o nadšení maloletej so striedavou starostlivosťou nenasvedčuje ani vyjadrenie samotnej maloletej pred psychologom Referátu poradensko-psychologických služieb (RPPS), kde uviedla, že žije v domácnosti s matkou, aktuálny stav jej vyhovuje, no jeden deň navyše s tatom by zvládla. Súd nemal za preukázané, že maloletá by túžila po zmene a zverení do striedavej osobnej starostlivosti. Naopak mal za to, že maloletej vyhovuje súčasný stav osobnej starostlivosti matky o ňu a stretávania sa s otcom v rámci úpravy styku. Súd tiež zastáva

názor, že otcom navrhovaná striedavá starostlivosť by za súčasného skutkového stavu bola ešte viac zaťažujúcou pre dieťa. Reálne by to totiž znamenalo, že maloletá by počas každého nepárneho týždňa v roku musela denne dochádzať do školy 40 km a zo školy opäť 40 km, teda 80 km denne, čo je podľa názoru súdu pomerne dosť zaťažujúce aj pre dospelého človeka a nielen ešte pre X-ročné dieťa, nehovoriac o potrebe skorého vstávania, čo maloletej tiež nevyhovuje. Tiež treba okrajovo zobrať do úvahy, že v danom veku sa kamarátstva s rovesníkmi vytvárajú najmä v škole so spolužiakmi, spolužiaci sa stretávajú aj po škole a pri takej vzdialenosti bývania u otca by to pre ňu nebolo možné a mohla by tak byť ochudobnená aj pri vytváraní týchto sociálnych vzťahov s rovesníkmi zo školy. Argument otca, že maloletá si na prostredie v jeho domácnosti zvykla, a že majú spolu skvelý vzťah, ešte neodôvodňuje zverenie dieťaťa do striedavej starostlivosti. Maloletá si zvykla tráviť u otca každý druhý víkend, to však neznamená, že maloletá je pripravená aj na striedavú starostlivosť a stráviť u otca každý druhý týždeň, kedy by bola odlúčená od matky, ako jej súčasne primárnej osoby, na ktorú je prirodzene najviac citovo naviazaná. Maloletá má ešte len X rokov, je zvyknutá bývať s matkou, ona sama netuží po zmene, a preto je vysoko pravdepodobné, že pri otcom navrhovanej zmene starostlivosti by maloletá citovo strádala z odlúčovania od matky, čo by nebolo v záujme maloletého dieťaťa. Súd ohodnotil záujem otca o maloletú v tom, že chce byť tiež začlenený do jej výchovného a vzdelávacieho procesu, že chce, aby maloletá mala aj mužský vzor, že nechce byť len víkendový otec, ale aj dostatočne výchovne pôsobiť a pod., ale žiaľ pri rozdelení rodiny to už nie je tak dobre možné ako v normálnej fungujúcej harmonickej rodine, čo si mal otec uvedomiť v čase, keď opúšťal rodinu, pretože súčasný stav je následkom rozpadu rodiny, o ktorý sa on v podstatnej miere sám pričínil. Súd sa domnieva, že by nebolo správne nariaďovať striedavú starostlivosť len preto, že aj otec sa chce podieľať na výchovnom a vzdelávacom procese dieťaťa a argumentuje týmto svojim právom, pokiaľ nie je preukázané, že navrhovaná zmena by bola v najlepšom záujme dieťaťa. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody súd návrh otca na zmenu úpravy rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu a zverenie maloletej N. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov zamietol, čím ponechal doterajšiu formu starostlivosti o dieťa.

4. Na strane druhej považoval za dôvodný návrh matky na zmenu úpravy styku otca s maloletou, pretože mal za preukázanú zmenu pomerov v tom, že pôvodný rozsudok upravoval stretávanie otca s maloletou N. v čase, kedy maloletá navštevovala ešte len materskú školu a nebrali sa do úvahy otázky spojené so školskou dochádzkou, prípravou do školy, návštevou krúžkov a pod.. V súčasnosti má maloletá už X a X rokov a musí si plniť povinnú školskú dochádzku; je žiačkou X. ročníka ZŠ v W. a navyše navštevuje pomerne dosť krúžkov. S poukazom na veľkú vzdialenosť bydliska otca od školy dieťaťa, čo je cca 40 km, má súd za to, že pre dieťa je zaťažujúca dochádzka do školy od otca v dni doterajšej úpravy bežného víkendového styku až do utorka rána, čo predstavuje pre dieťa príliš včasné vstávanie a časté a dlhé cestovanie (v pondelok ráno 40 km, v pondelok poobede opäť 40 km, v utorok ráno opäť 40 km). Preto považoval matkou navrhovanú zmenu úpravy bežného víkendového styku, pri ktorom bude zachovaná dĺžka osobného kontaktu otca s dieťaťom a dôjde len k časovému posunu, za dôvodnú. Doterajší styk bol upravený každý párný týždeň až od soboty rána do utorka rána s tým, že pondelok dieťa trávi aj tak v škole a otec je s ním až od poobedných hodín. Novou úpravou sa styk len posunie tak, že tento začne namiesto soboty už v piatok po vyučovaní od 15.00 hod. a bude trvať do pondelka rána do 8.00 hod., kedy otec privedie dieťa do školského zariadenia, namiesto predtým upraveného utorka rána, čím sa na jednej strane zachová dĺžka styku a priestor pre budovanie vzťahu otca s dcérou a súčasne sa prihliadne na školské povinnosti dieťaťa, eliminuje sa záťaž dieťaťa z cestovania a problémy s krúžkovou činnosťou. Aj pri posunutí styku má otec priestor zúčastňovať sa cez víkend na vyučovacom procese a príprave dieťaťa do školy. Okrem toho súd aj v súlade s návrhom matky rozšíril styk otca s maloletou aj o ďalší deň navyše oproti predchádzajúcej úprave, a to jeden deň počas týždňa, kedy otec nie oprávnený stykať sa s maloletou cez víkend, teda v stredu v každom nepárnom týždni od 15.00 hod. do 18.30 hod. Súd mal za to, že toto rozšírenie je v záujme dieťaťa i otca, pretože pri doterajšej úprave styku boli spolu len každý druhý týždeň a týmto ďalším dňom sa zvýšila frekvencia ich styku a častosť vzájomných kontaktov na upevnenie a ďalšie rozvíjanie vzájomných dobrých vzťahov otca s mal. N.. Pokiaľ ide o zmenu úpravy styku počas sviatkov a prázdnin, tu súd vychádzal z čiastočnej dohody rodičov počas letných prázdnin, kedy je otec oprávnený stretávať sa s maloletou N. v každom roku od 16.07. od 09:00 hod. do 31.07. do 19:00 hod. a od 16.08. od 09:00 hod. do 31.08. do 19:00 hod., teda druhú časť každého letného prázdninového mesiaca. Stretávanie počas zvyšných sviatkov a prázdnin súd upravil tak, aby bol rozsah stretávania oboch rodičov s maloletou N. rovnocenný. Vzhľadom na uvedené je preto otec oprávnený stretávať sa s mal. N. počas vianočných sviatkov v každom nepárnom roku od 23.12. od 09:00 hod. do 25.12. do 18:00 hod., v každom párnom roku od 25.12. od 18:00 hod. do

27.12. do 18:00 hod. a od 30.12. od 09:00 hod. do 01.01. do 18:00 hod. nasledujúceho roka a v každom párnom roku od 02.01. od 09:00 hod. do 06.01. do 18:00 hod., čím tiež došlo k rozšíreniu styku oproti predchádzajúcej úprave. Ďalej počas jarných prázdnin je otec oprávnený stýkať sa s maloletou N. v každom nepárnom roku od soboty od 09:00 hod. do nasledujúcej soboty do 18:00 hod., čo je v podstatne nezmenená úprava styku počas jarných prázdnin. Počas veľkonočných sviatkov je otec oprávnený stýkať sa s maloletou N. v každom párnom roku od soboty od 09:00 hod. do Veľkonočného pondelka do 18:00 hod. a v každom nepárnom roku od Zeleného štvrtka od 09:00 hod. do Veľkonočnej nedele do 18:00 hod., ktorou úpravou súd styk otca s maloletou rovnocenne rozdelil počas týchto sviatkov.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie za aplikácie ust. § 58 v spojitosti s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol otec prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že dieťa bude zverené do striedavej osobnej starostlivosti (ďalej len „SOS“) oboch rodičov s tým, že bude odovzdávané v týždenných intervaloch vždy v mieste bydliska matky v piatok o 19:00 hod., pričom otec bude s dieťaťom vždy od piatku každého párneho školského týždňa, matka vždy od piatka každého nepárneho školského týždňa. Režim prázdnin a sviatkov zostane tak, ako bol uvedený v napadnutom rozhodnutí, čo znamená, že otec sa bude s dieťaťom stýkať počas prázdnin a sviatkov v časoch uvedených v rozsudku, v ostatných časoch počas prázdnin a sviatkov bude dieťa v opatere matky. V rozsudku nie je žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by nebolo možné priamo zverenie dieťaťa do SOS. Poukazom na príslušné ustanovenia Zákona o rodine dôvodil, že ak s SOS súhlasí aspoň jeden z rodičov, súd musí skúmať, či táto bude v záujme dieťaťa. Povinnosťou súdu bolo rozhodnúť tak, aby bola zabezpečená aj stabilita budúceho výchovného prostredia, čo podľa jeho názoru možno dosiahnuť len prostredníctvom SOS. Poukazuje na to, že matka má už nového priateľa, čo podľa neho stabilite prostredia, v ktorom dieťa žije, nepomáha. Je potrebné, aby dieťa malo vytvorený vzťah rovnocenný k obojmu rodičom. Nie je zrejmé, prečo by SOS nemala fungovať, keďže aj kolízny opatrovník konštatoval, že komunikácia medzi rodičmi sa zlepšuje. Súd prvej inštancie mu má za zlé, že nechcel dieťa zbytočne slovne zaťažovať do súdneho sporu vo veci, in však nevidel dôvod, prečo by ako rodič dieťa mal ovplyvňovať ešte pred podaním samotného návrhu na súd. On najlepšie vie, ako sa dieťa u neho cíti a že je s ním šťastné. Nemôže byť prekážkou SOS, ak matka o túto nemá záujem, alebo názor dieťaťa prezentuje inak. Nie rodičia, ale súd má skúmať podmienky pre SOS, čo však nenaplnil, nezaoberal sa tým, v akom prostredí dieťa žije, kde a v akom čase chodí spať, kde trávi svoj voľný čas. S rozhodnutím súdu v tejto časti teda kategoricky nesúhlasí. Pre prípad, ak by sa odvolací súd s vhodnosťou striedavej osobnej starostlivosti nestotožnil, žiadal, aby rozhodnutie bolo v časti úpravy styku zmenené tak, že otec bude oprávnený stýkať sa s dieťaťom počas bežného školského roka v každom párnom týždni v roku od piatku od 15:45 hod., kedy by si otec vyzdvihol dieťa v školskom zariadení, do najbližšieho štvrtka nasledujúceho týždňa do 08:00 hod., kedy dieťa privedie do školského zariadenia a rovnako v každom párnom týždni bežného školského roka od pondelka od 15:45 hod., kedy by si dieťa vyzdvihol v školskom zariadení do utorka do 08:00 hod., kedy dieťa do školského zariadenia privedie. V časti úpravy styku počas sviatkov a prázdnin je možné ponechať rozhodnutie nedotknuté. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 62 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, ďalej len „CMP“ (nesprávne a neúplne zistený skutočný stav veci), nesprávne skutkové a právne závery ako dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a v konečnom dôsledku tiež nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností ako odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, vo väzbách na ust. § 2 ods. 1 CMP namietal, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy dôkazy svedčiace o takej komunikácii medzi rodičmi, ktoré mohli viesť k nastoleniu striedavej osobnej starostlivosti, ale rozhodnutím negoval oprávnenie otca podieľať sa na procese vzdelávania a výchovy dieťaťa počas školského roka a styk s dieťaťom mu de facto zúžil na každé druhé víkendové obdobie napriek tomu, že naopak na rozšírenie jeho styku s dieťaťom boli a sú vytvorené podmienky, navrhoval to aj kolízny opatrovník a súhlasilo s tým aj samotné dieťa. Rozsudok bol odôvodnený takými okolnosťami, ktoré nemajú oporu v skutočnom stave veci a tomuto nezodpovedajú. Neboli zohľadnené zmeny od posledného rozhodnutia. Pokiaľ ide o úpravu styku, podľa pôvodného rozhodnutia mal právo sa stýkať s dieťaťom každý párný víkend v mesiaci v sobotu od 09:00 hod., do utorka nasledujúceho týždňa, kedy dieťa privádzal do predškolského zariadenia. Podľa aktuálneho rozhodnutia by táto úprava mala byť modifikovaná tak, že dieťa by s ním bolo každý párný týždeň od piatku od 15:00 hod., ale len do pondelka rána, teda z hľadiska čistého času a jeho možnosti participovať na vzdelávaní dieťaťa došlo v zásade k zúženiu jeho styku s dieťaťom. Dôvody, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje

rozhodnutie, nepovažoval za správne. Niet dôvod argumentovať tým, že dieťa v čase, keď bude u neho, nebude adekvátne pripravované do školy. Toto je schopný zabezpečiť. Pokiaľ ide o návštevu krúžkov, pokiaľ ide o folklórny súbor, nie je participácia rodičov pri danej krúžkovej činnosti potrebná, vzhľadom k času, kedy sa tento realizuje. Rovnako možnosť ich stretávania nenarušuje ani krúžok karate. Ak by aj k určitej kolízii dochádzalo, krúžková činnosť nemôže byť uprednostňovaná pred časom, ktoré dieťa trávi s otcom, čo vyplýva aj z publikovanej rozhodovacej činnosti súdov, príkladmo nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 18.08.2010 sp. zn. I.ÚS 266/10, v súvislosti s čím poukázal na to, že otec dlhodobo a bez problémov dcérou zvolené krúžky v rámci svojej starostlivosti aj pokrýva. Pokiaľ napokon súd odôvodnil zúženie styku dieťaťa s ním vzdialenosťou U. Q. od miesta školy, ktorú dieťa navštevuje, považuje za potrebné zdôrazniť, že počas školského roka z nedele na pondelok a z pondelka na utorok spávalo dieťa s ním v M. v jeho byte, kde má zaužívané aktivity a kamarátov, pričom ide o byt, ktorý dieťa vždy považovalo za svoj domov na Slovensku, keďže pri návšteve z E. práve v tomto byte u rodičov vždy prespávali. Cesta odtiaľ do školy je len 22 km a netrvá ani len 20 minút. Pokiaľ by však chodili do školy aj z U. Q., samotná cesta o dĺžke 40 km trvá cca 30 minút autom, nie je potrebné cestovať vlakom či iným hromadným prostriedkom. Dcéra z auta vystupuje priamo pri škole. Má za to, že je to užitočnejšie strávený čas vzhľadom k tomu, že v aute spolu komunikujú, využívajú čas na určitú formu zábavy, hádanky, pesničky, rečnícke hry, ako ho trávia iné deti v dnešnej dobe pred počítačom, či za tabletmi. Považuje za zvláštne, ak argumentom pre zúženie styku na víkendový čas mala byť cesta dcéry do školy. Deti častokrát aj v rámci dedín chodia minimálne 15 - 20 minút do školy, napríklad aj pešo. Tu ide o 30 minút cesty autom. Dieťa nebude vystavené problému s nosením školskej tašky, či školských pomôcok. Nič dieťaťu nehrozí. Rovnako zvláštny je aj argument o včasnom vstávaní dieťaťa, pokiaľ by ju v pondelok aj utorok vozil do školy, kedy by prichádzala do úvahy hodina 6:30 ráno, čo je čas, kedy iné deti bežne vstávajú počas školského týždňa, príkladmo aj vtedy, keď rodič musí byť v práci napr. o 7:30. Fakt, že vzdialenosť medzi bydliskom rodiča a školským zariadením nemôže mať za následok vylúčenie rodiča z výchovného procesu vyplýva aj z rozhodovacej činnosti samotného odvolacieho súdu, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoP/43/2016 zo dňa 23.08.2017 a pokiaľ ide o rozhodovaciu prax vyšších súdov, na nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I.ÚS 1506/13 zo dňa 30.05.2014, kedy bola nariadená SOS i za okolností, že vzdialenosť bydliska oboch rodičov bola cca 250 km. Navyiac, dieťa sa nikdy na vzdialenosť, ktorú muselo prekonávať, nesťažovalo. Aj kolízne opatrovníkovi uviedlo len to, že sa jej nepáči skoro ráno vstávanie cez víkend. Pokiaľ by jej vadilo skoré vstávanie cez týždeň, či 30 minútová cesta autom, nepochybne by to kolízne opatrovníkovi uviedlo. Záver o zúžení styku s dieťaťom je teda založený na skutočnostiach, ktoré nikto netvrdil, keďže matka ani dcéra sa na cestovanie do školy nikdy nesťažovali. Neexistuje racionálny dôvod, pre ktorý by mal byť vylúčený z participácie na výchove a vzdelávaní dieťaťa aj počas pracovného týždňa. Svojím rozhodnutím súd de facto z neho spravil výlučne víkendového otca, a to bez toho, aby mal k tomu relevantný dôvod. Pokiaľ súd prezentoval názor, že styk s ním by mal brániť pestovaniu kamarátstiev jeho dcéry, tak jedenkrát, čo je dieťa v družine, t.j. práve tam, kde by bola s kamarátmi, je deň, kedy ju vyberá zo školy on. Iné dni, kedy ju vyberá zo školy babka, sa stravuje dieťa doma a v družine s kamarátmi nie je. Ide preto o ďalší vyfabrikovaný argument súdu. Rovnako nedôvodne súd odkazuje na rozvodové konanie s tým, že otec si mal uvedomiť v čase, keď opúšťal rodinu, aký stav vznikne s tým, že on sa v podstatnej miere o tento pričínil, v súvislosti s čím odvolateľ nerozumie, z čoho súd takéto závery dovodil a ak by to aj bolo pravdivé, čo odmieta, nie je mu zrejmé, ako terajšia úprava styku s dieťaťom má súvislosť s konaním o rozvode, ktoré prebehlo pred niekoľkými rokmi. Súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil stanovisko kolízneho opatrovníka, z ktorého vyplýva dobrá komunikácia rodičov, ale aj názor dieťaťa, ktorý doporučil zafinované rozmedzie ponechať, prípadne rozšíriť. Pokiaľ predpokladom pre zmenu rozhodnutia mala byť zmena pomerov, tak tieto nastali, avšak nie na strane matky, ale na strane otca v prospech rozšírenia jeho styku s dieťaťom, súd nezohľadnil totiž skutočnosť, že na rozdiel od predchádzajúceho rozhodnutia už nedochádza do F., nakoľko pracuje v M. v byte po jeho zosnulom otcovi, tiež to, že dieťa je zabývané a zvyklo si vo U. Q., uvedenú obec aj okolie pozná už 3 roky, má tam svoje zázemie aj kamarátov. Má tu svoje veci, pričom režim má prakticky rovnaký ako v W. u matky, navyiac vo U. Q. má svoju mladšiu sestru Q., ktorú má veľmi rada. Obaja rodičia majú právo na udržovanie pravidelného rovnocenného a rovnoprávného osobného styku s dieťaťom, v súvislosti s čím poukázal na ust. § 24 ods. 4 Zákone o rodine. Ďalej namietol nesprávnosť pokiaľ ide o čas, kedy počas bežného roku má preberať dieťa, keďže jemu sa končí pracovná doba o 15:00 hod., kedy mu súd stanovil čas, kedy má dieťa preberať, pričom podľa jeho názoru optimálnym by bolo dieťa vzhľadom na koniec jeho pracovnej doby preberať o 15:45 hod. a nie už o 15:00 hod.. Je zrejmé, že súd sa konkrétnymi okolnosťami vo veci pri svojom posúdení adekvátne nezaoberal. Tiež by podľa neho bolo logickejšie, keby súd stanovil jeho stretávanie s dieťaťom napríklad v pondelok počas

párneho týždňa po víkende, v ktorom dieťa mať nebude, a to aj z hľadiska naplánovania spoločného víkendového programu a nie hneď v stredu nepárny týždeň, pričom aj časový rozsah 210 minút považuje za nedostatočný. Preto by bolo namieste, aby dieťa u neho z pondelka na utorok každý páry týždeň aj mohlo prespať, čo navrhoval aj kolízny opatrovník. Nie je mu zrejmé, prečo súd existujúci styk nerozšíril minimálne do stredy, resp. štvrtka každého nepárneho školského týždňa.

7. Matka vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť s tým, že je súladný s vykonaným dokazovaním, rešpektujúci najlepší záujem dieťaťa. Nie je pravdou ako uvádza otec maloletej v odvolaní, že by napadnutým rozhodnutím bolo došlo k zúženiu jeho styku s dieťaťom. Naopak, novou úpravou styku došlo k jeho rozšíreniu, a to o 1 deň navyše oproti predchádzajúcej bežnej úprave styku počas týždňa, kedy je otec oprávnený stretávať sa s dieťaťom v stredu v každom nepárnom týždni od 15:00 do 18:30 hod. Navyše bol otcovi rozšírený styk s dieťaťom aj počas letných prázdnin z pôvodných 8 dní v mesiaci júl a 8 dní v mesiaci august na 16 dní v mesiaci júl a 16 dní v mesiaci august. Pokiaľ ide o zamietnutie návrhu otca na zverenie maloletej do SOS, v tejto časti je odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie vyčerpávajúce. Identifikuje sa s názorom, že zmena úpravy rodičovských práv a povinností je dôvodná, ak je preukázaná taká zmena, ktorá by odôvodňovala navrhovanú zmenu, k naplneniu čoho však v tomto prípade nedošlo, nebolo preukázané, že prostredníctvom SOS by boli lepšie zabezpečené potreby dieťaťa, ako je tomu doposiaľ. Naopak, táto by za súčasného stavu bola ešte viac zaťažujúca pre dieťa. Nesúhlasí s tvrdením otca, ktorý spochybňuje, že by súd zisťoval názor dieťaťa o jeho zverení do SOS. Otec pred súdom tvrdil, že sa údajne s maloletou o SOS rozprával a vraj táto mala byť z toho nadšená, v odvolaní však v zásade priznáva, že tomu tak nebolo a pred podaním návrhu s ňou o tom nehovoril. Naopak, matke sa táto jasne vyjadrila, že stretávanie s otcom chce ponechať tak, ako je tomu doteraz. V prospech tvrdenia otca o nadšení dieťaťa nesvedčí ani vyjadrenie dieťaťa pred psychológom RPPS, kde dieťa uviedlo, že žije v domácnosti s matkou, aktuálny stav jej vyhovuje, no jeden deň navyše s tatom by zvládlo. Preto súd postupoval správne, keď uzavrel, že nebolo preukázané, že by maloletá túžila po zmene a zverení do SOS, ale naopak, že jej súčasný stav vyhovuje. Nestotožňuje sa s otcom, že vzdialenosť medzi bydliskom otca a miestom školy a sociálnych interakcií dieťaťa nemôže byť prekážkou SOS. Naopak, súd správne vyvodil záver, že denne dochádzať 40 km do školy a 40 km zo školy, teda 80 km denne je zaťažujúce aj pre dospelého človeka, nielen ešte pre X-ročné dieťa. Pokiaľ otec poukazuje na rozhodnutia súdu vyšších stupňov ohľadom vzdialeností medzi bydliskom rodičov a školským zariadením, možno sa vyjadriť vzhľadom na ich dostupnosť k nálezu Ústavného súdu ČR I.ÚS 1506/13, v ktorom je síce pravdou, že súd konštatoval, že veľká vzdialenosť medzi bydliskami oboch rodičov nie je samo o sebe hľadiskom vylučujúcim vhodnosť SOS, ale toto je vytrhnuté z kontextu, nakoľko v uvedenej veci išlo o prípad, kedy súdy rozhodovali o zverení dieťaťa do SOS, ktoré navštevovalo ešte len materskú školu a na neoficiálnu SOS bolo prakticky zvyknuté a teda jej nariadením došlo len k predĺženiu pobytu u otca z pôvodných 9 na 14 dní. Z predmetného nálezu tiež vyplýva, že pokiaľ by už dieťa bolo žiačkou ZŠ a rodičia by sa na úprave styku nedohodli, opäť by rozhodoval súd o SOS a musel by vziať na zreteľ fakt, že dieťa už navštevuje základnú školu, čo však je diametrálne iná situácia. Vzdialenosť medzi bydliskami rodičov teda nie je kritériom vylučujúcim vhodnosť SOS, čo sa však nevzťahuje na prípad, kedy dieťa by malo z dôvodu jej nariadenia cestovať do školy niekoľko desiatok kilometrov denne, ale ide o prípad, kedy len samotná vzdialenosť bydlísk rodičov nie je prekážkou tohto spôsobu úpravy výchovného prostredia, príkladom, ak dieťa navštevuje pol roka školu v jednom meste, pol roka školu v druhom meste, takže otcom uvádzaná judikatúra sa na tento prípad nevzťahuje. Nie je pravdou pokiaľ otec tvrdí, že matka nikdy v konaní nenamietala vzdialenosť jeho bydliska od školy. Na toto poukazovala už na pojednávaní dňa 07.12.2018, kde uvádzala, že aj stredoškolačkom pri vzdialenosti nad 30 km poskytujú školy internáty. Pochybuje o tom, že otec by vedel maloletú každý deň, kedy by ju mal v SOS voziť do školy, nakoľko často cestuje na služobné cesty a odvoz dieťaťa v takom prípade by len ťažko vedela zariadiť jeho priateľka s takmer X-ročnou dcérou. Síce tvrdí, že by si to vedel zariadiť a služobné cesty by neabsolvoval, o tom však vyslovuje pochybnosti, nakoľko toto si otec nevedel zariadiť ani doposiaľ počas bežnej úpravy styku a ona s dieťaťom sa práve týmto služobným cestám musela prispôbovať. Pokiaľ otec polemizuje s názorom uvedeným v bode 17 rozsudku, tento si zle vysvetlil, nakoľko súd mal na mysli stretávanie dieťaťa so spolužiakmi mimo školského zariadenia v mieste bydliska v W. a nie v školskej družine. V súvislosti s uvedeným poukázala na rozsudok KS v Prešove zo dňa 11.06.2014, sp. zn. 3CoP/13/2014, podľa ktorého dieťaťu by sa striedaním osobnej starostlivosti nemal meniť okruh jeho kamarátov a blízkych osôb, aby nebolo v takýchto situáciách ďalej traumatizované. Nesúhlasí s tým, že dieťa vo U. Q., teda v bydlisku otca, je zabývané a zvyknuté, či,

že má byť zžité s tamojším okolím, kde má zázemie a kamarátov. Maloletá domácnosť otca doposiaľ navštevovala len každý druhý víkend a teda ťažko uveriť tomu, že je u otca zabývaná tak, ako je tomu v mieste jej bydliska v W., kde trávi omnoho viac času, navštevuje tam základnú školu a má tam veľa spolužiakov a kamarátov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto možno považovať za správne, keďže zmena pomerov v tomto prípade spočívajúca v tom, že dieťa v čase poslednej úpravy navštevovalo len predškolské zariadenie a v súčasnosti začína s riadnou školskou dochádzkou, s tým súvisiacou prípravou do školy, návštevou krúžkov a podobne, odôvodňuje síce zmenu pôvodného rozhodnutia, avšak len do takého rozsahu, akú zadefinoval svojím rozhodnutím súd prvej inštancie.

8. Otec vo svojej obsiahlej odvolacej replike k vyjadreniu matky prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zásade obsiahlym spôsobom replikuje tie skutočnosti, ktoré už uvádzal v podanom odvolaní. Z obsahu odvolania vyplýva, že argumentáciu matky nepovažuje za dôvodnú. K okolnostiam, za ktorých došlo k rozvodu manželstva, v súvislosti s tým, že sa ich súd dotýka vo svojom rozhodnutí, uviedol, že skutočnosť, že on podal návrh na rozvod, vyplynula len z toho, že bol skôr na L., kde z E. odišiel kvôli svojmu chorému otcovi, avšak rozvod bol medzi nimi plánovaný, teda dohodnutý. Nikdy voči matke dieťaťa nepoužil násilie, pričom z jej strany sa asi 3x stalo, že ho buchla do chrbta. Navyiac, od rozvodu uplynuli už 3 roky. Nesúhlasí s tým, že napadnutým rozhodnutím došlo k rozšíreniu jeho styku, pretože zadefinovanú úpravu nemožno takto charakterizovať. Trvá na tom, že došlo k zúženiu styku. Jeho vôľa tráviť s dieťaťom rovnocenný čas ako matka, je podľa jeho názoru legitímna. Súd ani matka neuviedli žiaden dôvod na jeho strane, pre ktorý by nemal byť spôsobilý dieťa vychovávať rovnako, ako matka. Poukazoval na rozhodnutia Ústavného súdu ČR, vychádzajúc z ktorých, pokiaľ sú obaja rodičia spôsobilí dieťa vychovávať a obaja rovnocenne dbali o jeho výchovu po stránke citovej, rozumovej a mravnej, zverenie dieťaťa do SOS by malo byť pravidlom, iné riešenie výnimkou, ktorý vyžaduje preukázanie, prečo je v záujme dieťaťa iné riešenie. Úlohou súdu je prijať opatrenia, ktoré takýto postup do budúcnosti umožnia. Pokiaľ v čase poslednej úpravy, teda v rozvodovom konaní, súhlasil s tým, aby dieťa bolo zverené matke, bolo to z dôvodu, že nechcel vyvíjať tlak na osobu dieťaťa, keďže nevedelo v tom čase dobre hovoriť po slovensky a matka deklarovala, že mu nebude brániť styku s dieťaťom. Matka ani kolízny opatrovník a dokonca ani súd žiadne problémy vo vzťahu k času, ktorý dieťa trávilo po rozvodovom rozsudku s ním nekonštatovali, naopak vyplýva z nich vzájomne dobrý citový vzťah. Súd sa rozhodujúcimi skutočnosťami nezaoberal, nezohľadnil, že výchovný otcovský prvok je pre harmonický psychický rozvoj dieťaťa nevyhnutný a je nepochybne v záujme dieťaťa nestratiť kontakt s otcom, v súvislosti s čím poukazoval na judikatúru vyšších súdov. Pokiaľ má dieťa kamarátov v W., má ich aj vo U. Q.. Matka podceňuje situáciu a atmosféru vo U. Q., pretože kým je dieťa v W., je samé s matkou, babkou a prababkou, eventuálne priateľom matky, vo U. Q. má okrem sestry a jeho, aj stabilné prostredie rodiny jeho priateľky, ktoré pozostáva z ďalších členov rodiny. Nemá v úmysle počet kamarátov v týchto rozdielnych domácnostiach porovnávať. Rozhodnutie neguje jeho snahu byť s dieťaťom, venovať sa mu. Mal za to, že postupom času od rozvodu manželstva bude mať možnosť s dieťaťom byť viac a viac. Matka vyrastala od svojich 12 do 14 rokov bez otca, ktorú domnelú nepotrebnosť otca žiaľ prenáša i na N.. Súd neuviedol akúkoľvek perspektívu jeho vzťahu s dieťaťom do budúcnosti a z výroku rozsudku takáto perspektíva ani nevyplýva. Hľadali sa dôvody, aby bolo možné styk dcéry s ním čo navyiac obmedziť, a to bez ohľadu na skutočný záujem na zdravom vývoji dieťaťa. Považuje za absurdné, že on vzhľadom na svoj život a bezúhonnosť sa musí brániť a prebýjať cez vymyslené dôvody, ktorých snahou je, v neprospech dieťaťa, čo najviac jej stretávanie s vlastným otcom a jeho okolím obmedziť.

9. Kolízny opatrovník nevyužil svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané v lehote (§ 362 CSP) a má predpísané náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie bez toho, aby bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 CMP), prihliadnuc i na prípadné vady konania (§ 67 CMP) a po jeho preskúmaní dospel k záveru, že toto je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť v časti, ktorou bol zamietnutý návrh otca na zmenu výkonu rodičovských práv a povinností a zverenie mal. dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, tiež v časti, ktorou bol upravený na návrh matky styk otca s mal. dieťaťom v období sviatkov a prázdnin, ako aj podmienky realizácie styku tak počas bežného roka, ako aj počas sviatkov a prázdnin a v konečnom dôsledku aj v časti, ktorou bol upravený styk otca s mal. dieťaťom počas bežného školského roka avšak s výnimkou času, kedy v určené dni je oprávnený si otec mal. dieťa prevziať, v ktorej časti toto za použ. § 388 CSP zmenil tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, keďže v tejto časti neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani zrušenie. Podľa odseku 2 ust. § 387 CSP, sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu a v podrobnostiach naň poukazuje.

11. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie zamietol návrh otca na zmenu výkonu rodičovských práv a povinností v zmysle ktorého tento žiadal zmeniť doposiaľ právoplatne upravený výkon osobnej starostlivosti o dieťa zo strany matky, na zverenie mal. dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, v prípade jeho neakceptácie požadoval komfortnejšie upraviť (teda rozšíriť) rozsah doposiaľ mu určeného styku s dieťaťom. Vyhodnotiac na strane druhej dôvodnosť matkou podaného návrhu na zmenu doterajšej úpravy styku otca s mal. dieťaťom s poukazom na zmenu pomerov na strane mal. dieťaťa spočívajúcich v tom, že započalo povinnú školskú dochádzku, zmenil doposiaľ určený rozsah a podmienky styku otca s mal. dieťaťom nielen v období bežného školského roka, ale osobitne upravil (zmenil) aj rozsah styku počas prázdnin a sviatkov.

12. Odvolateľ (otec) namietal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatočne zistený skutkový stav, o.i. tiež z dôvodu nevykonania navrhovaných dôkazov, a v nadväznosti naň nesprávnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, pre nezohľadnenie vo vzťahu k rozhodnutiu určujúcich skutočností a vychádzajúc z obsahu odvolania tiež nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, čo indikuje k odvolacím námietkam spočívajúcim v existencii inej vady majúcej za následok nesprávnosť rozhodnutia, či k porušeniu práva na spravodlivý proces, čím uplatnil dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ resp. d/, e/, f/ a h/ CSP), a v konečnom dôsledku tiež namietal nedostatočne zistený skutočný stav veci (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 62 ods. 1 CMP).

13. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s ust. § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľ ani netvrdil.

14. V ďalšom sa odvolací súd vzhľadom na odvolaciu námietku otca, plynúcu z obsahu odvolania, týkajúcu sa ním tvrdeného nedostatočného, arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zaoberal tiež tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či tu nie je existencia inej vady, spôsobilej mať za následok nesprávne rozhodnutie (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/CSP).

15. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa zákonného ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, vo väzbe na vyššie uvedený odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkom odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané im za účelom zabezpečenia účinnej ochrany ich práv. O takúto vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a postupom odňal stranám procesné práva, ktoré im právny poriadok priznáva, k porušeniu ktorého práva dochádza vo výnimočnom prípade tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia.

16. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998). Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm.

d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

17. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je teda nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

18. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgídias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach účastníkom, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

19. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

20. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

21. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal dôvodnosťou uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery), tiež v ust. § 62 ods. 1 CMP (nesprávne, resp. neúplne zistený skutkový stav).

22. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli

vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

23. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

24. Odvolací dôvod uvedený v ust. § 62 ods. 1 CMP súvisí s vyšetrovacím princípom (§ 36 CMP) a so záujmom v mimosporových konaniach zistiť skutočný stav veci (§ 35 CMP), na rozdiel od konaní sporových, ovládaných prejednacím princípom.

25. Vyššie uvedené odvolacie námietky otca, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu a skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania bez viazanosti uplatnenými odvolacími dôvodmi avšak so zreteľom tiež na ne, odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzajúc z dostatočne zisteného skutočného stavu veci, pri plnom rešpektovaní vyšetrovacieho princípu (§ 35 a § 36 CMP) vyvodil správny záver o nedôvodnosti návrhu otca na ním požadovanú zmenu doposiaľ upravených práv a povinností k mal. dieťaťu (jeho zverenie do striedavej osobnej starostlivosti a zásadným spôsobom požadované rozšírenie rozsahu a podmienok jeho styku s dieťaťom), opodstatnene s primárnym zreteľom na záujme mal. dieťaťa, konštatujúc neexistenciu takej zmeny pomerov z hľadiska ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine, ktorá by odôvodňovala tomuto návrhu vyhovieť, pri súčasnom dôvodnom posúdení potreby vyhovujúcim rozhodnutím reflektovať na návrh matky na zmenu doposiaľ upraveného styku otca s dieťaťom s poukazom na zmenu pomerov na strane dieťaťa, spočívajúcich v zahájení základnej školskej dochádzky. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo, podrobne a precízne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre účastníkov známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Nevýznamná zmena rozhodnutia ku ktorej pristúpil odvolací súd z hľadiska precizovania veci, týkajúca sa zmeny času preberania mal. dieťaťa otcom v jednotlivé určené dni počas školského roka, je len reflektovaním na jeho tvrdenia o konci pracovnej doby v určené dni, ktorá zmena nie zásadného významu, nie je však spôsobilá k záveru o vecnej nesprávnosti napadnutého rozhodnutia pokiaľ ide o samotný rozsah upraveného styku počas bežného školského roka.

26. Vo vzťahu k obsiahlym námietkam otca vzťahujúcim sa k ním uplatneným odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že prakticky celá ich ťažisková časť bola produkovaná otcom už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a bola tak predmetom jeho posudzovania, s ktorými námietkami otca, sa už súd prvej inštancie dostatočným a presvedčivým spôsobom vysporiadal.

27. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k odvolacím námietkam otca odvolací súd uvádza:

28. Z obsahu spisového materiálu, doposiaľ vykonaného dokazovania a tiež z obsahu pripojených spisov vyplýva, že manželstvo rodičov mal. N. bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 14.11.2016 č. k. 30P/16/2016-66, právoplatným dňa 29.11.2016, ktorým súčasne v časti úpravy práv a povinností rodičov k mal. dieťaťu bola schválená rodičovská dohoda, v zmysle ktorej bola maloletá N. zverená do osobnej starostlivosti matky a otec sa zaviazal prispievať na jej výživu sumou po 350,- eur mesačne, z čoho čiastka 150,- eur slúžila na tvorbu úspor (aktuálne platné výživné zvýšené rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 7.12.2018 č.k.34P/118/2018 na sumu 375,-eur mesačne z čoho suma 125,-eur mesačne slúži na tvorbu úspor), rozsah styku otca s maloletým dieťaťom bol dohodou vymedzený na každý párný víkend v mesiaci v sobotu od 09.00 h. do utorka nasledujúceho týždňa, kedy otec privedie dieťa do školského zariadenia, počas letných prázdnin od 01.07. od 09.00 h.

do 08.07. do 18.00 h. a od 01.08. od 09.00 h. do 08.08. do 18.00 h., počas Vianočných sviatkov každý nepárny rok od 23.12. od 09.00 h. do 25.12. do 18.00 h., každý páry rok od 25.12. od 18.00 h. do 27.12. do 18.00 h., každý páry rok od 30.12. od 09.00 h. do 01.01. do 18.00 h. nasledujúceho roka, každý páry rok od 05.01. od 09.00 h. do 06.01. do 18.00 h., počas jarných prázdnin každý nepárny rok v sobotu od 09.00 h. do nasledujúcej soboty do 18.00 h. a počas Veľkonočných sviatkov v sobotu od 09.00 h. do pondelka do 18.00 h.

29. Z obsahu pripojeného vyššie identifikovaného rozvodového spisu vyplýva, že rodičia aj s dieťaťom žili vo U. F., kde sa dieťa aj narodilo. Neskôr otec bez predchádzajúcej dohody s matkou, odišiel zo spoločnej domácnosti ktorú s dieťaťom viedli na L., v nadväznosti na čo, sa následne s určitým časovým odstupom vrátila na L. tiež matka s dieťaťom. Návrh na rozvod manželstva podal otec, pričom v návrhu uvádza, že dôvodom podania návrhu bola skutočnosť, že v práci bol povýšený, čo si vyžadovalo neustále cestovanie, ako aj prácu cez víkendy, postupom času sa s manželkou odcudzili, nedokázali fungovať ako rodina, on trávil čo najviac času v práci a na služobných cestách, aby sa jej vyhol. Samotná matka dieťaťa vo svojej výpovedi na pojednávaní v uvedenom konaní dňa 14.11.2016 poprela otcovú uvádzanú dôvodu rozvodu (teda aj príčiny rozvratu ich manželstva) a uviedla, že rozhodnutie navrhovateľa odísť z E., kde boli zabývaní bez toho, aby sa s ňou na tom dohodol, jej úplne zmenilo život, pričom tomu predchádzalo to, že sa začal meniť, navštevoval častejšie fitnesscentrum, začal si hľadať rozvodového právnik, predtým, ako odišiel na L. ju fyzicky napadol, udril opaskom, škrtil, v januári 2016 síce predstieral, že ich vzťahy sa usporiadali, ale zistila, že vzťah so ženou, ktorú si našiel a ktorá je zo L. trvá, tejto tiež písal, že sa už nevládze pretvárať, teda príčinou rozvratu ich manželstva, ako uvádzala, bola jednoznačne jeho mimomanželská známosť. Vychádzajúc z obsahu uvedenej zápisnice, tieto skutočnosti tvrdené matkou v rozvodovom konaní, otec žiadnym spôsobom nepoprel a uvádzal v tom čase, že žije v F. so svojou priateľkou. V rozvodovom konaní otec najprv navrhoval zveriť maloletú do osobnej starostlivosti matky. Neskôr ju žiadal zveriť do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, s čím matka dieťaťa nesúhlasila. V konečnom dôsledku sa rodičia dohodli na zverení maloletej do výlučnej osobnej starostlivosti matky a na doterajšom rozsahu a podmienkach úpravy styku otca s maloletou. V čase rozvodu mala maloletá X rokov a navštevovala materskú školu.

30. Maloletá N. žije od rozvodu s matkou v W. v spoločnej domácnosti s jej matkou a starou matkou v X-izbovom byte jej matky a s otcom sa stretáva podľa dohodnutej doterajšej úpravy styku. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie mala X E. roka a bola žiačkou X. ročníka základnej školy v W., v súčasnosti má maloletá N. takmer X rokov a je žiačkou X. ročníka základnej školy v W.. Stravuje sa doma, iba v pondelky, kedy je v zmysle doterajšej úpravy styku s otcom, sa maloletá stravuje v školskej jedálni a navštevuje školskú družinu. Má viacero mimoškolských záujmov, navštevuje niekoľko krúžkov (folklórny súbor v pondelok do 15:00 hod., tanečný krúžok v utorok v čase od 15:50 hod do 16:50 hod., krúžok karate, v stredu a v piatok v čase od 16:00 hod. do 18:00 hod., ktorý však maloletá nenavštevuje pravidelne, ale ako sa jej chce a napokon chodí na gitaru vo štvrtok v čase do 15:20 hod.).

31. Otec maloletej býva v spoločnej domácnosti s jeho priateľkou a ich X,X ročnou dcérou Q., v rodinnom dome jeho priateľky, nachádzajúcom sa vo U. Q., ktorá obec je vzdialená od miesta bydliska dieťaťa, v ktorom navštevuje tiež školu (v W.) cca 40 km, pričom cesta autom podľa vyjadrenia samotného otca trvá cca 30 minút. Otec pracuje ako predajca/manažér s priemerným čistým mesačným príjmom vo výške 3.200,- eur. Vlastní X-izbový byt v M., ktorý využíva ako kanceláriu. V odvolacom konaní nepoprel, že s dieťaťom o ním navrhovanej zmene výchovného prostredia v zmysle SOS nehovoril ani pred podaním návrhu, ani v súčasnosti, odôvodňujúc to tým, že nechcel dieťa zbytočne stresovať.

32. Zo správy z poradensko-psychologického procesu zo dňa 23.05.2019 (ktorý rodičia s dieťaťom absolvovali) vyplynulo, že rodičia sa nedokázali dohodnúť na úprave styku, ale zlepšili vzájomnú komunikáciu a eliminovali napäté situácie, čo sa odrazilo aj na samotnom dieťati, ktoré je šťastnejšie, pokojnejšie, dokáže prejavíť náklonnosť matke pred otcom, a naopak. Preberanie dieťaťa otcom v rámci dohodnutého styku podľa slov oboch rodičov, prebieha bez problémov. K možnosti zverenia mal. N. do striedavej osobnej starostlivosti správa poukazuje na významné skutočnosti, ktoré je potrebné vziať do úvahy (rodičia s dieťaťom o tomto nehovorili, nie je im známy postoj dieťaťa k takejto možnej zmene, tiež do akej miery sa snažia rodičia uspokojiť svoje potreby, či majú tendenciu súperiť s druhým rodičom o to, kto je lepší vo výchove, vzdialenosť medzi bydliskami rodičov, citlivosť a vnímavosť rodičov pre potreby maloletej N., ako aj rešpektovanie dennej rutiny v oboch domácnostiach - čas vstávania a spánku, inštitúcie, poludňajšia družina, krúžky, rovesnícke skupiny, do ktorých je mal. N. začlenená a

pod.). Samotná maloletá N. sa v prítomnosti psychológa vyjadrila, že súčasný stav (rozumej výlučná starostlivosť matky a návštevy otca) jej vyhovuje, no jeden deň navyše s tatom by zvládla, nepáči sa jej skoré vstávanie cez víkend. Doporučujúce stanovisko vyznieva v prospech umožnenia dieťaťu kontakt s druhým rodičom v čase, keď to maloletá bude vyžadovať, tiež nevhodnosť znižovania frekvencie styku mal. N. s otcom, doporučuje sa doterajšie rozmedzie ponechať, prípadne rozšíriť.

33. V zmysle čl. 41 Ústavy SR, je vymedzený rámec ústavnej starostlivosti ochrany manželstva, rodiny a rodičovstva, kde okrem iného, je Ústavou zaručené právo detí, na rodičovskú výchovu a starostlivosť a zároveň právo rodičov, na starostlivosť o deti a ich výchovu. Zákon o rodine, je jeden z rozhodujúcich zákonov, ktorým sa čl. 41 vykonáva. Zabezpečenie práv a právom chránených záujmov detí je základnou úlohou súdu v procese rozhodovania o právach detí.

34. Rodičovské práva a povinnosti majú teda rodičia vo vzťahu k maloleťmu dieťaťu a vznikajú priamo zo zákona narodením dieťaťa. Tieto majú v rovnakom rozsahu, pričom je irelevantné, či sú rodičia dieťaťa manželmi, alebo nie. Súčasťou rodičovských práv a povinností sú najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloleťého dieťaťa, zastupovanie maloleťého dieťaťa a správa majetku maloleťého dieťaťa (§ 28 ods. 1 písm. a/, b/, c/ zák. č. 36/2005 Z.z. v platnom znení ďalej "Zákon o rodine"). Pri ich výkone, sú povinní chrániť záujmy maloleťého dieťaťa (§ 28 ods. 2 Zákona o rodine).

35. Podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine, rodičia maloleťého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleťé dieťa do osobnej starostlivosti. Ustanovenia § 24, § 25 a § 26 sa použijú primerane.

36. Podľa § 24 ods. 2 a 3 Zákona o rodine, ak sú obidvaja rodičia spôsobilí dieťa vychovávať a ak majú o osobnú starostlivosť o dieťa obidvaja rodičia záujem, tak súd môže zveriť dieťa do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, ak je to v záujme dieťaťa a ak budú takto lepšie zaistené potreby dieťaťa. Ak so striedavou osobnou starostlivosťou súhlasí aspoň jeden z rodičov dieťaťa, tak súd musí skúmať, či bude striedavá osobná starostlivosť v záujme dieťaťa. Rozhodnutie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností možno nahradiť dohodou rodičov. Dohoda musí byť schválená súdom, inak je nevykonateľná.

37. Podľa § 24 ods. 4 Zákona o rodine, súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností, alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloleťého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloleťého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosť o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

38. Z ust. § 25 ods. 2 Zákona o rodine vyplýva, že ak sa rodičia o úprave styku s maloleťým dieťaťom nedohodnú, súd upraví styk rodičov s maloleťým dieťaťom.

39. Podľa § 26 Zákona o rodine, ak sa zmenia pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností, alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností.

40. Podľa článku 3 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

41. Podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, uznávajú právo dieťaťa, oddeleného od jedného alebo oboch rodičov, udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi, iba žeby to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa.

42. V čl. 24 Charty základných práv Európskej únie ods. 2 je zakotvené, že pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa. Podľa ods. 3 každé dieťa má právo na pravidelné

udržiavanie osobných vzťahov a priamych stykov s obidvoma svojimi rodičmi, ak to nie je v rozpore s jeho záujmom.

43. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, je preto potrebné posudzovať aj opodstatnenosť odvolania otca, teda z hľadiska zmyslu a účelu ustanovení zákona, podľa ktorých súd o úprave rodičovských práv a povinností (ich zmene) v tomto konaní vymedzenom rozsahu rozhoduje.

44. Hmotnoprávnym predpokladom pre zmenu už upraveného výkonu rodičovských práv a povinností z hľadiska ust. § 26 Zákona o rodine, ktoré je v tomto smere určujúcim, je existencia takej zmeny pomerov či už na strane dieťaťa, alebo toho-ktorého rodiča od doby, kedy bolo o tejto časti rodičovských práv naposledy rozhodované, ktorá indikuje v prospech dôvodnosti záveru o potrebe takejto zmeny.

45. V konkrétnostiach veci matka žiadala zmenu úpravy styku otca s maloletou N. kvôli zmene pomerov, ktoré nastali najmä na strane maloletej, ktorá od začiatku septembra 2017 začala navštevovať základnú školu v W., pričom pôvodný rozsudok upravoval stretávanie na podmienky toho, že dieťa vtedy navštevovalo predškolské zariadenie, teda nemohli byť zohľadnené zmeny režimu dieťaťa spojené so školskou dochádzkou, prípravou do školy a návštevou krúžkov. Styk otca s maloletou chcela len posunúť tak, aby to vyhovovalo potrebám maloletej a prispôbil sa jej školským a mimoškolským potrebám a činnostiam, a aby ju doterajší styk zbytočne nezaťažoval, s tým, že dĺžka víkendového styku otca s maloletou by zostala zachovaná, dokonca navrhovala aj rozšírenie styku o ďalší deň v nepárnom týždni na poobedie a rozšírenie o niektoré dni sviatkov, či viaceré dni letných prázdnin, ktoré dôvody súd prvej inštancie akceptoval a premietol do výroku napadnutého rozhodnutia.

46. Otec maloletej nesúhlasil s návrhom matky na zmenu úpravy styku dôvodiac, že by to znamenalo obmedzenie rozsahu jeho doterajšieho styku s dcérou a naopak on sa návrhom domáhal primárne zmeny doterajšieho modelu starostlivosti o maloletú (výlučnej zo strany matky), na striedavú osobnú starostlivosť oboch rodičov so striedaním v týždňových intervaloch s osobitnou úpravou počas sviatkov a prázdnin, sekundárne žiadal komfortným rozsahom (prakticky takmer na úrovni SOS) rozšíriť jeho doterajšiu úpravu styku s dieťaťom. Svoj návrh, zhodne tiež podané odvolanie v ťažiskovej časti, odôvodňoval naplnením svojho zákonného práva rodiča rovnocenne s matkou sa podieľať na výkone osobnej starostlivosti o dieťa, na jeho výchovnom a vzdelávacom procese, čo mu v rámci doterajšieho modelu nie je umožnené.

47. Striedavá osobná starostlivosť upravená v ust. § 24 ods. 2 Zákona o rodine znamená, že dieťa žije striedavo s každým z rodičov v určitom pravidelnom časovom intervale. Hmotnoprávnymi podmienkami pre jej nariadenie kumulatívne sú, že obidvaja rodičia sú spôsobilí dieťa vychovávať (čo je dané ich zdravotným stavom, fyzickým alebo psychickým, kvalitou ich výchovného pôsobenia, existujúcim dostatočným a vhodným prostredím v domácnosti rodiča a podobne), že obidvaja rodičia majú o osobnú starostlivosť o dieťa záujem, že je to v záujme dieťaťa, pričom treba prihliadnuť najmä na citové väzby dieťaťa, jeho vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia, schopnosť rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom, rešpektovanie práva dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a rešpektovanie práva dieťaťa na udržovanie pravidelného rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi za podmienky, že takto budú lepšie zaistené potreby dieťaťa.

48. Z uvedeného teda vyplýva, že samotná skutočnosť, že obaja rodičia o osobnú starostlivosť o dieťa majú záujem a že sú vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania z hľadiska fyzického a psychického (z pohľadu svojho zdravotného stavu), a existujúcich vhodných bytových podmienok, obaja spôsobilí sa o dieťa starať, nevedie ešte opodstatnene k záveru, že striedavá osobná starostlivosť je pre dieťa vhodná, pokiaľ nie je preukázané aj splnenie ďalších zákonom stanovených podmienok, kumulatívne právnou úpravou vyžadovaných, t.j. že takáto starostlivosť je v záujme dieťaťa a že prostredníctvom tejto formy osobnej starostlivosti, budú lepšie zaistené potreby dieťaťa. Súčasná právna úprava, plne rešpektuje ako prvoradé hľadisko záujem dieťaťa.

49. Rovnako ako súd prvej inštancie, ani odvolací súd v preskúmvanej veci nespochybňuje spôsobilosť otca ako druhého z rodičov, po stránke fyzickej, či psychickej, teda z hľadiska jeho zdravotného stavu, či vytvorenia zodpovedajúcich bytových podmienok, vykonávať svoje rodičovské práva k dieťaťu aj prostredníctvom striedavej osobnej starostlivosti, pričom navyše má vytvorené tiež predpoklady z

hľadiska materiálneho, túto starostlivosť reálne aj zabezpečiť. Otec verbalizuje, že o striedavú osobnú starostlivosť má záujem a niet dôvodu pochybovať o tom, že je tu existencia vzájomných citových väzieb medzi otcom a dieťaťom, a rovnako ani o tom, že otec, rovnako ako matka, je pre ďalší vývoj a smerovanie dieťaťa nepostrádateľný, z ktorého dôvodu je potrebné, aby bolo zabezpečené jeho právo podieľať sa na výkone rodičovských práv.

50. Významným faktorom však z hľadiska posúdenia splnenia zákonných predpokladov pre striedavú osobnú starostlivosť je zistenie, či zmena doterajšieho modelu výlučnej osobnej starostlivosti matky na otcom požadovanú SOS je v záujme dieťaťa a či možno prijať záver, že prostredníctvom tejto formy osobnej starostlivosti, budú lepšie zaistené potreby dieťaťa, teda v podmienkach posudzovanej veci, či je tu existencia takej zmeny pomerov či už na strane dieťaťa, alebo toho-ktorého rodiča od doby, kedy bolo o tejto časti rodičovských práv naposledy rozhodované, ktorá indikuje v prospech dôvodnosti záveru o potrebe takejto zmeny z hľadiska vyššie uvedených určujúcich kritérií, za súčasného splnenia podmienky, že takouto zmenou nedôjde k narušeniu stability výchovného prostredia dieťaťa.

51. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností vo svetle vyššie citovanej právnej úpravy na danú problematiku dopadajúcej, však odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že otcom produkované dôvody, ani žiadne ďalšie v konaní zistené skutočnosti, nie sú spôsobilé k záveru o naplnení zákonných predpokladov pre otcom požadovanú zmenu výkonu osobnej starostlivosti, jednak pre neexistenciu takej zmeny pomerov, ktorá by to z hľadiska záujmu dieťaťa opodstatňovala, ako aj z hľadiska toho, že nemožno prijať záver, že prostredníctvom SOS by boli lepšie zabezpečené potreby dieťaťa. Súčasne z hľadiska záujmu dieťaťa možno konštatovať, že aj stabilita doposiaľ fungujúceho výchovného režimu tak bude prostredníctvom napadnutého rozhodnutia zachovaná.

52. Nemožno síce spochybníť existenciu zákonného práva otca, ako rodiča, rovnocenne s matkou sa podieľať a to vo všetkých smeroch na starostlivosti o dieťa, reálne je potrebné si však uvedomiť, že tento ideálny stav je v princípe možné dosiahnuť len v úplnej rodine, kde spolužijúci rodičia vytvárajú dieťaťu domov a vo vzájomnej zhode rovnocenne participujú na starostlivosti o dieťa a jeho výchove, o ktorý prípad však v posudzovanej veci nejde. Dôsledkom odlúčenia rodičov dieťaťa a ich následným rozvodom, k čomu došlo aj v danej veci, býva zvyčajne nastolený taký faktický stav, ktorý z povahy veci znemožňuje dosiahnutie z hľadiska záujmu dieťaťa takéhoto ideálneho výchovného modelu.

53. Otec namieta neopodstatnenosť odôvodňovania zamietnutia jeho návrhu na SOS súdom prvej inštancie, dopadmi rozvodu manželstva rodičov na výkon starostlivosti o dieťa, s odkazom na príčiny, ktoré podľa odôvodnenia majú byť na jeho strane (uvádzajúc, že nerozumie, ako na to súd prišiel) tvrdiac, že jednak od rozvodu uplynulo niekoľko rokov a tiež, že aktuálne konanie nemá priamu súvislosť s rozvodom rodičov dieťaťa.

54. S týmto názorom otca sa rozhodne identifikovať nemožno. Súd prvej inštancie dôvodne a správne poukázal na otcom identifikované faktory, keďže nesporne práve v nich má pôvod aktuálne súdne konanie. Pokiaľ sa totiž v súčasnosti otec domáha rovnocenného výkonu svojich rodičovských práv, bol to práve on, kto sa svojim konaním v minulosti z ich reálneho výkonu diskvalifikoval. Pokiaľ by jeho konanie, ktoré vyústilo do rozvodu manželstva, bolo z jeho strany vo svetle záujmu na ich vykonávaní podriadené testu rodičovskej zodpovednosti, so zreteľom na ktorú, aj vzhľadom na vek dieťaťa, v ktorom sa toto v čase opustenia rodiny otcom nachádzalo (X rokov), bolo by dôvodné legitímne očakávať, že svoj vlastný v tom čase nový partnerský záujem a predstavy o živote, podriadi záujmu dieťaťa a jeho právu na vytvorenie úplného a harmonického života v usporiadanej rodine, tvorenej oboma jeho rodičmi, teda zabezpečí dieťaťu stabilitu v tom čase existujúceho výchovného modelu.

55. Nesporným faktom, vyplývajúcim z rozvodového spisu totiž je, že to bol otec, ktorý záujem dieťaťa a jeho vtedajšej rodiny, založenej manželským zväzkom a narodením dieťaťa, podriadil svojmu vlastnému záujmu, opustil bez predchádzajúcej dohody s matkou dieťaťa U. F., kde rodina vtedy žila, odišiel na L. a začal už počas manželstva žiť s inou ženou. Ak za existencie týchto skutočností plynúcich z rozvodového spisu, súd prvej inštancie posúdil ťažiskovú zodpovednosť na strane otca za rozvod manželstva, nemožno tomuto záveru nič vytknúť, keďže zjavne to bol on, ktorý porušil povinnosti zakotvené v kľúčovom ustanovení manželského práva a to byť si vzájomne verní, starať sa spoločne o deti a vytvárať im zdravé rodinné prostredie (§ 18 Zákone o rodine).

56. Bez ohľadu na to, aký dlhý čas by uplynul od rozvodu manželstva (v tomto prípade len necelé tri roky), je iluzórnym sa na strane otca domnievať, že táto zásadná zmena v ich živote ako rodiny, teda jej definitívny rozpad, nemala priamy dopad na jednej strane na dieťa samotné, či na následný výkon rodičovských práv a povinností vo vzťahu k mal. dieťaťu zo strany jednotlivých rodičov. Bolo by totiž iracionálne sa domnievať, že takýto pre dieťa nepoznaný stav v podobe trvalého odlúčenia rodičov by akémukoľvek dieťaťu bez ohľadu na jeho vek (o to viac v tom čase šesťročnému), vo svetle jeho minimálne emocionálnych potrieb, mohlo byť na prospech, resp. že tento navodený stav by ho nestresoval, pričom nie je významným, či si to aj dieťa uvedomuje, v každom prípade však aj v rovine podvedomej nemožno hovoriť o priaznivých dôsledkoch na jeho duševný stav, vo svetle čoho je potrebné nahliadať aj na každú dieťaťa sa týkajúcu možnú ďalšiu zásadnú zmenu v jeho živote, akou zmena doposiaľ zaužívaného výchovného modelu nesporne je.

57. Mal. N. napriek svoju nízkemu veku (necelých X rokov) už bola v priebehu posledných troch rokov vystavená takým zásadným zmenám vo svojom krátkom živote, ktoré bez následkov spracovať nie je pravdepodobné ani zo strany dospelého jedinca, nieto ešte u dieťaťa v jej veku. Už samotné odlúčenie rodičov, ktorí obaja ako celok predstavovali pre ňu istotu, zázemie a bezpečie, následná zmena životného prostredia a podmienok v dôsledku ich odlúčenia (odchod z krajiny - prostredia, kde žila od narodenia, príchod na L., keď jazyk tejto krajiny ani dobre neovládala (čo uvádzal samotný otec), následné adaptovanie sa na nových ľudí, prostredie, krajinu, život výlučne s matkou, adaptovanie sa na otcovu novú rodinu - jeho partnerku, narodenie ich spoločnej dcéry, či ďalších rodinných príslušníkov priateľky otca s ktorými prichádzala do kontaktu počas návštev otca, či akceptovanie toho, že otec už s matkou a ňou netvorí jeden harmonický celok, musí byť pre ňu vysoko stresujúcim (bez ohľadu na to či v rovine vedomej, či nevedomej) a preto primárnou úlohou oboch rodičov by malo byť, aby sa vzhľadom na záujem maloletej svojim konaním približovali k stavu, aby riešenie akéhokoľvek problému, nezhody v oblasti výkonu ich rodičovských práv, či snahy o realizáciu ich vlastných predstáv týkajúcich sa dieťaťa, boli vo všetkých aspektoch v záujme dieťaťa, aby títo pred ním nefavorizovali vlastné egoistické záujmy či predstavy, pretože každý rodič by si mal byť vedomý toho (ako to vo svojom Náleze zdôraznil tiež Ústavný súd Českej republiky sp. zn. I. ÚS 266/10 z 18. augusta 2010), že „...priorita záujmu dieťaťa platí okrem iného preto, že dôsledky ignorovania záujmu dieťaťa sa v jeho sfére (v jeho živote, či už v súčasnosti alebo v budúcnosti) prejavujú intenzívnejšie negatívne, ako v živote rodiča ako človeka dospelého; dieťa totiž nie je "hotová" silná osobnosť a nie je schopné sa s uvedenou situáciou vysporiadať, takže často si nesie psychické traumy po celý život...“.

58. V konkrétnostiach posudzovanej veci je však zjavné, že otec sa pri podaní svojho návrhu, vyššie uvedenými princípmi dôsledne neriadil. Pod taktovkou svojich vlastných predstáv v podobe dosiahnutia rovnocennej participácie na starostlivosti o dieťa, napriek tomu, že to obsiahlo v odvolaní i pred súdom prvej inštancie verbalizoval, v kolízii s nimi záujem dieťaťa neuprednostnil a v jeho svetle ani svoje predstavy o výkone SOS, či požadovanom rozšírenom styku (prakticky na úrovni SOS) neposudzoval.

59. Pokiaľ by tomu tak totiž bolo, musel by si s plnou zodpovednosťou uviesť, že zmeny, ktorým v dôsledku jeho odchodu od rodiny bolo dieťa vystavené, z hľadiska akcentu na jeho ďalší zdravý fyzický a psychický vývoj, neindikujú bezprostredne v tak krátkom časovom slede k ďalšej tak v živote dieťaťa zásadnej zmene, akou je nesporne striedavá osobná starostlivosť, naviac za stavu, že dieťa na ňu zjavne pripravené nie je, nič nenasvedčuje tomu, že si takéto životné usporiadanie samo aj želá, naopak, ako vyplýva z vyjadrenia dieťaťa na referáte poradensko-psychologických služieb, dieťa sa vyjadrilo v tom zmysle, že chce ponechať všetko tak ako je, v zmysle zachovania doterajšieho výchovného modelu, pripúšťa byť s otcom o jeden deň naviac (z čoho tiež vyplýva aj nedôvodnosť námietky otca, že matka názor dieťaťa na zmenu výchovného modelu zámerne inak prezentuje). I keď názor mal. dieťaťa len sám osobe nie je určujúcim pre záver o vhodnosti prípadnej zmeny formy osobnej starostlivosti, s prihliadnutím na jeho vek, rozumovú vyspelosť a tiež okolnosti, ktorým bolo vo svojom doposiaľ krátkom živote vystavené a z nich plynúce možné negatívne dopady na jeho vnútorný psychický, či emočný stav, nemožno tento ignorovať. To, že otec zjavne vo svetle vlastných predstáv nielen zľahčuje dopady rozpadu rodiny na dieťa, zmeny v jeho životnom usporiadaní a tým aj potrebu sa s tým vyrovnáť, ale že s cieľom tieto presadiť, neprikladá vážnosť názoru dieťaťa na ich realizáciu, napriek tomu, že práve ono by nimi bolo ťažiskovým spôsobom dotknuté, čo znamená že im nepriznáva patričný rešpekt, vyplýva aj z faktu, že svoj návrh na zmenu výkonu osobnej starostlivosti o dieťa podal na súde bez toho, aby s dieťaťom o tom hovoril, poznal jeho názor, na toto ho pripravil a to pri plnom vedomí, že dieťa s jeho terajšou rodinou trvale a dlhšiu dobu nikdy nežilo, otca navštevovalo len počas dvoch víkendov v mesiaci, ktoré konanie otca nie je udržateľne preklenúť ani prostredníctvom jeho tvrdenia, že nechcel

dieťa stresovať. Pokiaľ sa totiž otec domnieval, že dieťa by mohla stresovať už len samotná načrtnutá možnosť zmeny v jeho životných podmienkach prostredníctvom zmeny aktuálneho výchovného modelu, nemožno domyslieť, aký stres by bolo spôsobilé u dieťaťa vyvolať rozhodnutie, ktoré by takúto zmenu jeho života definovalo a s ktorou by sa muselo už opätovne a znova vo svetle počínania otca bez toho, aby to mohlo ovplyvniť, vyrovnáť. Naviac, napriek tomu, že otec v priebehu konania bol oboznámený so správou psychológa vykonávajúceho pohovor s mal. dieťaťom, z ktorého vyplynulo, že toto si želá zachovať existujúci nastavený model výkonu starostlivosti (t.j. že chce žiť s matkou a otca navštevovať), na zmene výkonu starostlivosti naďalej trval, i keď na strane matky neboli zistené, ale ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by indikovali k tomu, že starostlivosť o dieťa, by bolo z hľadiska záujmu dieťaťa dôvodné rozdeliť medzi oboch rodičov (príkladom z dôvodu, že ona sama by ju nebola spôsobilá zabezpečiť, o ktorý prípad však v posudzovanej veci zjavne nejde). Neudržateľnou je totiž v tomto smere námietka otca o „novom priateľovi“ matky, prostredníctvom ktorej sa snaží spochybniť stabilitu výchovného prostredia matky. Nebola to totiž matka, ale otec, ktorý uprednostnil svoj nový partnerský záujem nad záujmom dieťaťa v podobe zachovania mu stabilného, funkčného a celistvého rodinného prostredia, a bola to na druhej strane práve matka, ktorá dieťaťu po odchode otca od rodiny, stabilné výchovné prostredie zabezpečila. Nad rámec toho je potrebné len dodať, že matka má rovnaké právo zariadiť si osobný život ako otec, o to viac, že je len sekundárnym dôsledkom rozpadu legitímneho vzťahu, ktorý nezapríčinila.

60. Otec tiež namieta, že nevidí prekážku SOS ani z hľadiska komunikácie medzi rodičmi, poukazuje na to, že aj kolízny opatrovník konštatoval, že táto sa zlepšuje. Faktom je, že toto zistenie vyplýva z vyjadrenia kolízneho opatrovníka, ktoré má pôvod v psychologickú správu. Avšak nad rámec toho, že komunikačný problém medzi rodičmi nebol jediným, ani ťažiskovým dôvodom pre záver o nevhodnosti zmeny výchovného modelu, odvolací súd uvádza, že „zlepšenie“ komunikácie ešte neindikuje k záveru, že rodičia sú schopní sa v rozhodujúcich otázkach týkajúcich sa dieťaťa vo svetle jeho záujmu kultivovaným a dieťa nezaťažujúcim spôsobom dohodnúť, o čom reálne svedčí prebiehajúce konanie, i keď v týchto otázkach rodinné právo a tiež záujem dieťaťa nepochybne preferujú dohodu rodičov.

61. Faktom tiež je, že z doposiaľ vykonaného dokazovania nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorú by v tomto smere bolo potrebné pripísať na ťarchu matky. Napriek tomu, že otec neustále akcentuje, že táto sa snažila prostredníctvom svojho návrhu obmedziť mu kontakt s dieťaťom, realita je taká, že snaha matky objektívne smerovala k tomu, aby stretávanie s otcom bolo upravené na zmenený režim dieťaťa počas bežného pracovného týždňa v súvislosti s návštevou školy a jeho aktivitami, aby dieťa malo priestor sa nenásilným spôsobom na tieto aj s prihliadnutím na jeho vek adaptovať, nebolo zbytočne zaťažované nepotrebným cestovaním, včasným vstávaním, či neustálym sa premiestňovaním medzi dvomi domácnosťami (nehovoriac o tretej, pokiaľ otec uvádzal, že počas školských dní by mohol prespávať s dieťaťom v byte v M., ktorý vlastní a kde má kanceláriu) na druhej strane aby nestrádalo neprítomnosťou otca, navrhla a to jednoznačne jeho styk s dieťaťom rozšíriť, k čomu napadnutým rozhodnutím, bez ohľadu na spochybňovanie tohto faktu otcom, aj reálne došlo.

62. Odvolací súd nemá v úmysle prostredníctvom vyššie uvedených záverov spochybňovať otca ako rodiča, či popierať jeho právo na čo možno naplnohodnotnejšie vytvorenie podmienok pre jeho spolupodieľanie sa na výchove a starostlivosti o dieťa, či spochybňovať jeho nesporne silný citový vzťah k nemu, považuje však za potrebné zdôrazniť vo vzťahu k ním produkovaným námietkam, ktoré v ťažiskovej časti pojednávajú o jeho právach a predstavách, že súdy pri svojom rozhodovaní v akomkoľvek konaní týkajúcom sa maloletých detí, ako subjektov osobitne chránených tak normami verejného, ako aj súkromného práva, prioritne prostredníctvom svojich rozhodnutí nemajú chrániť a preferovať záujem a predstavy rodičov, ale vždy a za každých okolností maloleté deti, v kolízii so záujmom ktorých, sú práva a predstavy dotknutého rodiča nepochybne v hierarchii chránených hodnôt nižšie.

63. Záujem dieťaťa napriek tomu, že ide o jeden zo základných princípov, na ktorých je založené súčasné rodinné právo, právne predpisy síce nedefinujú, jeho interpretácia vo svetle čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa je však obsiahnutá v Komentári Výboru OSN pre práva dieťaťa v ktorom sa uvádza: „Koncept najlepšieho záujmu dieťaťa je flexibilný a adaptabilný. Mal by byť prispôbený a definovaný individuálne s ohľadom na špecifickú situáciu, v ktorej sa dieťa, či deti, ktorých sa vec týka nachádzajú, pričom pozornosť by mala byť venovaná ich osobným pomerom, situácii a potrebám. V rámci individuálnych rozhodnutí, musí byť najlepší záujem dieťaťa hodnotený a stanovený vo svetle špecifických okolností konkrétneho dieťaťa.“

64. Vyššie uvedeným princípom (záujmom mal. dieťaťa) vo svetle východísk, ktoré zosobňuje, sa súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní tak o návrhu otca, ako aj o návrhu matky, nepochybne dôsledne spravoval.

65. Správne, objektívne a v zodpovedajúcom rozsahu zohľadnil súd prvej inštancie tiež, a to nielen vo svetle navrhovanej zmeny výchovného režimu, ale tiež vo svetle úpravy styku dieťaťa s otcom, zistenú zmenu pomerov na strane dieťaťa, majúcu pôvod v započatí povinnej školskej dochádzky a s tým spojenú zásadnú zmenu bežného denného režimu dieťaťa počas pracovného týždňa, školské, či mimoškolské aktivity dieťaťa, krúžkovú činnosť, sociálne interakcie, vzdialenosť miesta bydliska matky v ktorom žije s dieťaťom a kde dieťa tiež navštevuje školu od miesta bydliska otca, potrebu každodenného prekonávania tejto vzdialenosti (i keď autom s otcom), či včasného častejšieho vstávania dieťaťa a vo vzťahu k návrhu otca opodstatnene posúdil, že v kumulatívne so zásadnými zmenami, ktorým už dieťa bolo vo svojom živote v pomerne krátkom čase vystavené, nie je udržateľným z hľadiska preferencie jeho záujmu, ho ďalším zmenám v podobe nového výchovného modelu, či otcom požadovaného rozsahu styku vystaviť, keďže racionálne za týchto okolností nemožno prijať záver, že prostredníctvom takýchto zmien, by potreby oproti aktuálnej úprave mali byť na strane dieťaťa lepšie zabezpečené o to viac, že samotné dieťa s takouto možnosťou zjavne nie je uzročené a na ňu pripravené. Je potrebné si uvedomiť, že dôsledky takejto vynútenej a aktuálne samotným dieťaťom neželajúcej si, či nepožadujúcej zmeny, by boli spôsobilé fatálne narušiť jeho aktuálne dobrý vzťah aj so samotným otcom, k čomu tak otec, ako matka, a v konečnom dôsledku ani samotné konajúce súdy svojim rozhodnutím, nemôžu zakladať predpoklady.

66. Vo svetle všetkých vyššie uvedených záverov, ktoré plne dopadajú tiež na zostávajúce časti napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa rozsahu a podmienok (zmenenej) úpravy styku otca s mal. dieťaťom, a zamietnutého návrhu otca na rozšírenie jeho styku s dieťaťom (prakticky i keď nie formálne, ale fakticky na úrovni výkonu SOS) reflektujúc na zmenu pomerov na strane dieťaťa, odvolací súd rovnako nevzhladol dôvod na zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

67. Nemožno síce pochybovať o tom, že rozhodnutie o zverení maloletých detí jednému z rodičov do osobnej starostlivosti, zachováva všetky rodičovské práva a povinnosti aj tomu z rodičov, ktorému maloleté dieťa nebolo zverené do osobnej starostlivosti, ktorý je spravidla prevažne vylúčený z bezprostredného výkonu svojich rodičovských práv a povinností, najmä sústavného výchovného pôsobenia na maloleté dieťa, pričom práve jedným z prostriedkov na zabezpečenie čiastočnej spoluúčasti rodiča, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, na výchove maloletého dieťaťa a na udržiavaní rodičovského vzťahu a upevňovaní citových väzieb, je osobný styk rodiča s maloletým dieťaťom, rozsah a podmienky nastavenia ktorého, však v zásade nemôžu kolidovať so záujmom dieťaťa v prospech napĺňania predstáv toho-ktorého rodiča.

68. V konkrétnostiach posudzovanej veci vo svetle dôvodov, ktoré boli v kolízii so záujmom dieťaťa, vo vzťahu k otcom požadovanej SOS, aj vo vzťahu k ním požadovanej zmene úpravy styku (ktorá ako už bolo uvedené vyššie, prakticky v zásade kopírovala v otcom požadovanom rozsahu podmienky SOS), prekážkou pre zmenu existujúceho režimu, nemožno zamietajúcemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie ani v tejto jeho časti vo svetle ochrany záujmu dieťaťa a zabezpečenia mu stability výchovného prostredia, nič vytknúť.

69. Vo vzťahu k ďalším námietkam otca, týkajúcim sa nielen zamietavého rozhodnutia v časti ním požadovanej zmeny výchovného prostredia (zmeny na SOS), ale tiež jeho zvyšnej zamietajúcej časti vo vzťahu k jeho návrhu na rozšírenie jeho styku s dieťaťom aj na obdobie bežného, školskému režimu podriadeného týždňa prostredníctvom ktorých poukazuje na názory, či už odvolacieho súdu v obdobnej veci, či ústavných súdov SR a ČR, ktoré sa zaoberali vzdialenosťou miesta bydlísk rodičov, či návštevou krúžkov dieťaťom z pohľadu, že tieto ako tvrdil, nemôžu byť prekážkou pre model výchovného prostredia striedavej starostlivosti, či dôvodom na redukciiu jeho vzťahov s dieťaťom, odvolací súd uvádza, že ani tieto nie sú spôsobilé k otcom požadovanej zmene rozhodnutia.

70. Pokiaľ ide o rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 23.08.2017, pod sp. zn. 27Cop 43/2017, ktorým odvolateľ argumentuje vo vzťahu k produkovaným námietkam (nesprávne uvádzajúc sp.zn. 27Cop 43/2016), tak paradoxne v ňom odvolací súd identicky ako v posudzovanej veci s akcentom práve na

záujem mal. detí, neakceptoval odvolanie rodiča domáhajúceho sa výchovného modelu SOS, založiac svoje potvrdzujúce rozhodnutie na závere, že pre maloleté deti (v konkrétnostiach v identickom veku ako mal. N., t.j. X rokov) by bolo neprimeranou záťažou vzhľadom na vzdialenosť bydlísk rodičov (identicky ako v danej veci cca 40 km), keďže navštevujú školské a predškolské zariadenie v mieste bydliska matky, aby túto denne prekonávali, keďže v období, kedy by deti boli v osobnej starostlivosti otca, by museli denne 2x túto cestu absolvovať. Je síce pravdou, že v uvedenej veci akcentujú právo otca ako rodiča podieľať sa aspoň v minimálnej miere na výchovno-vzdelávacom procese mal. detí, bol jeho styk s nimi upravený tak, že raz v mesiaci víkendový styk v rozsahu jedného dňa zasahoval aj do pracovného týždňa, čo však odôvodňovali odlišné okolnosti v tom, že dovedy na rozdiel od posudzovanej veci formálne prostredníctvom súdneho rozhodnutia tak model výchovného prostredia, ako ani úprava styku definované neboli, takýto model stretávania si samotné mal. deti želali a jednak fakticky stretávanie otca s deťmi týmto spôsobom aj dovedy prebiehalo. Vo výsledku však v porovnaní s posudzovanou vecou, je styk otca s mal. N. v tomto prípade upravený nepochybne v komfortnejšom rozsahu.

71. Pokiaľ ide o nález ÚS ČR sp.zn. I.ÚS 1506/13 zo dňa 30.05.2014, vychádzajúc z obsahu citovaného rozhodnutia je síce pravdou, že bol akceptovaný z hľadiska záujmu dieťaťa výchovný model striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, pričom za prekážku (ktorá ako zásadná bola predmetom posudzovania ústavným súdom vo svetle podanej sťažnosti voči rozhodnutiu všeobecného súdu), ústavný súd nepovažoval pomerne veľkú vzdialenosť miesta bydlísk oboch rodičov (cca 250 km), avšak tento názor mal pôvod v diferentných okolnostiach, aké sú v posudzovanej veci. Konajúce všeobecné súdy, ako aj ústavný súd v uvedenej veci, totiž primárne akcentovali, že dieťa bolo fakticky od rozchodu svojich rodičov (i keď nie formálne prostredníctvom súdneho rozhodnutia) v ich striedavej starostlivosti, keďže určitú časť mesiaca trávil s jedným a určitú časť mesiaca s druhým rodičom a tiež, že bolo ešte v predškolskom veku. Súčasne však zdôraznil, že by to nebolo akceptovateľné v prípade, ak by v krátkom časovom horizonte bolo potrebné uvažovať o inom výchovnom modeli z dôvodu, že dieťa by začalo navštevovať základnú školu, čím by výchovný model SOS práve s ohľadom na vzdialenosť bydlísk rodičov nebol akceptovateľný, a to práve pre jeho nezlučiteľnosť so školskou dochádzkou dieťaťa a ďalšími vzdelávacími, či mimoškolskými aktivitami, majú na zreteľ stabilitu výchovného prostredia dieťaťa, ktoré podľa názoru ústavného súdu by bolo v takom prípade vážne narušené, práve ktorý názor je plne aplikovateľný tiež na podmienky posudzovanej veci, na ktorom ťažiskovo tiež tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd svoje stanovisko v neprospech otcom požadovanej zmeny výchovného modelu založil.

72. V konečnom dôsledku na vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia nič nemôžu zmeniť ani závery nálezu Ústavného súdu ČR zo dňa 18.08.2010 pod sp. zn. I.ÚS 266/10, ktoré rovnako ako v predchádzajúcom prípade, majú pôvod v odlišných skutkových okolnostiach. Nad rámec toho, že všetky rozhodujúce aspekty boli vyhodnocované vo svetle dieťaťa opätovne vo veku predškolského (čo je nepochybne zásadná diferencialita), ťažisková otázka, ktorá bola predmetom posudzovania, nemá pôvod v dôvodoch, pre ktoré súd prvej inštancie SOS nepovažoval za vhodný výchovný model v tejto veci. Záver o jej nevhodnosti bol totiž založený na zistení o absencii kvalifikovanej komunikácie rodičov, ako rozhodujúcej prekážky pre SOS, čo ústavný súd nepovažoval (bez ďalšieho) za udržateľné. V podmienkach aktuálne preskúmvanej veci samotná skutočnosť, že rodičia nie sú schopní sa na otázkach vhodného výchovného modelu, či rozsahu styku bez intervencie súdu dohodnúť, je zrejmé, i keď možno určitý pozitívny vývoj (aj keď nemožno vylúčiť, že práve pod vplyvom prebiehajúceho súdneho konania) možno vzhliadať v tom, že dieťa je schopné vyjadriť aj v prítomnosti druhého rodiča, vzájomne obom citovú náklonnosť (čo vyplynulo zo správy psychológa) a zostáva vo svetle záujmu dieťaťa a jeho ďalšieho zdravého vývoja len dúfať, že v tomto duchu budú rodičia aj naďalej pokračovať, ktorá skutočnosť však nebola určujúcou vo svetle jej kolízie s otcom požadovaným výchovným modelom. Rovnako samostatným dôvodom nebola ani otázka kolízie trávenia času dieťaťa na záujmových krúžkoch, či iných školských a mimoškolských aktivitách s časom tráveným s otcom. Pokiaľ otec v tomto smere namietal, že vychádzajúc z názoru plynúceho z vyššie citovaného rozhodnutia ústavného súdu tieto aktivity nemožno uprednostňovať pred časom tráveným s otcom, tak opätovne ako aj v predchádzajúcich ním uvádzaných rozhodnutiach, len účelovo selektuje jednotlivé fragmenty z rozhodnutia, opomínajúc vzájomný kontext, ako aj to, že sú postavené na skutočnostiach odlišných ako v posudzovanej veci, v konkrétnosti vyššie uvedený názor bol vyslovený na podmienky dieťaťa navštevujúceho predškolské zariadenie, takže z povahy veci vyplýva, že nešlo o dieťa podriadené povinnému režimu školskej dochádzky prinášajúcej určité s ním spojené legitímne obmedzenia.

73. Pokiaľ otec tiež tvrdí, že v dôsledku napadnutého rozhodnutia nevidí priestor na perspektívne rozšírenie jeho možností rovnocenne participovať na všetkých oblastiach života svojho dieťaťa, tak takéto úvahy nemajú žiadne racionálne opodstatnenie. Ide však o proces, ktorý musí byť pozvoľný, nenásilný, ideálne za súčinnosti so spontánnym želaním samotného dieťaťa, k čomu sa dajú prakticky vytvoriť predpoklady jednak tak, že nebude dieťa konfrontované s protichodnými želaniami rodičov ohľadne neho, ich vzájomnými nezhodami, či problematickou komunikáciou a jednak tak, aby aj nad rámec súdneho rozhodnutia, pokiaľ dieťa samotné bude s tým uzrozmene a nebude sa tým cítiť byť nadbytočne stresované, či zaťažované, mu bol kontakt s otcom umožnený bez ohľadu na to či cez bežný, či mimo bežný týždeň, čo v kumulácii s jeho vývojom, vekom a rozumovou vyspelosťou a upevnením emocionálneho stavu, môže byť pre neho jedine prospešným a vo výsledku aj otec, ako pre dieťa v jeho živote nepochybne významná a nepostrádateľná osoba, bude môcť aj reálne zaujať svoje rovnocenné miesto.

74. Za existujúceho stavu však, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že z hľadiska záujmu dieťaťa, s prihliadnutím na všetky vyššie uvedené skutočnosti, vo svetle zachovania stability výchovného prostredia dieťaťa, nie je aktuálne vhodné doteraz zaužívaný výchovný režim meniť, keďže nebola preukázaná taká zmena pomerov, ktorá by to pri rešpekte k vývinovým, či emocionálnym potrebám dieťaťa odôvodňovala, naviac aj s ohľadom na vek dieťaťa, v ktorom matka tiež ako žena, nepochybne bude zohrávať u neho významnú a nezastupiteľnú úlohu. Upevňovanie, či prehľbovanie vzájomných vzťahov medzi otcom a dieťaťom, je aktuálne zabezpečené prostredníctvom dostatočne rozsiahlym spôsobom upraveného vzájomného styku, limity ktorého zohľadňujú všetky rozhodujúce aspekty ku ktorým bolo potrebné prihliadať a ktorý rozhodne nemožno hodnotiť ako obmedzenie styku otca s dieťaťom, keďže právo naopak došlo k jeho rozšíreniu, len jeho víkendová modifikácia bola prispôsobená zmenenému dennému režimu dieťaťa v súvislosti s jeho školskými a záujmovými aktivitami a súčasne so zreteľom na to, aby dieťa nebolo nad rámec nevyhnutný, psychicky aj fyzicky preťažované. K realizácii styku je matka samozrejme z hľadiska záujmov dieťaťa povinná vytvárať potrebné podmienky, za súčasnej disciplinovanosti otca s prihliadnutím na zmenený režim dieťaťa, tento rešpektovať, čo samozrejme nevyklučuje dohodu rodičov o jeho zmenených podmienkach.

75. Záverom odvolací súd považuje za potrebné do pozornosti rodičov dať, že je potrebné si uvedomiť, že akokoľvek by sa súd pri svojom rozhodovaní snažil prostredníctvom svojho rozhodnutia pre dieťa nastaviť ideálne podmienky, reálne to môžu zabezpečiť prostredníctvom svojej skutočnej (nie len formálne verbalizovanej) rodičovskej zodpovednosti, súčasťou ktorej musí byť citlivé vnímanie potrieb dieťaťa, jedine samotní rodičia. Zostáva veriť, že si to aj v posudzovanej veci skutočne uvedomia, keďže škody, ktoré by mohli byť na psychike dieťaťa napáchané vo svetle realizovania ich vlastných egoistických predstáv, by už nemuseli byť skonvalidovateľné.

76. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v jeho celej ťažiskovej časti s výnimkou času prevzatia mal. dieťaťa v určené dni otcom počas bežného školského roka potvrdil, za použitia ust. § 387 ods. 1 CSP. Otec neuviedol vo svojom odvolaní žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by už neboli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé k odlišnému, v prospech neho spôsobilému rozhodnutiu.

77. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie stanovený čas prevzatia mal. dieťaťa otcom v určené dni počas bežného školského roka (o 15,00 hod. v párnom týždni v piatok a o 15:00 hod. v nepárny týždeň v stredu), bolo potrebné zmeňujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 388 CSP) reflektovať na tvrdenia otca, že jeho pracovná doba končí v pracovných dňoch týždňa práve o 15,00 hod. čím z hľadiska prevzatia dieťaťa stanovený čas nie je možné z jeho strany dodržať, z ktorého dôvodu tento odvolací súd zmenil na otcom navrhovaný čas o 15:45 hod., čím sa vytvorí časový priestor otcovi, aby mohol pre dieťa po skončení pracovného času zodpovedne a načas prísť v určené dni bežného školského roka.

78. S poukazom na túto zmenu, odvolací súd samostatným výrokom tiež precizoval zmenu rozhodnutia, ktorým bol doposiaľ právoplatne upravený styk otca s mal. dieťaťom, ku ktorej dochádza nielen napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie, ale s poukazom na zmenu času prevzatia mal. dieťaťa otcom počas bežného školského roka, tiež v tejto časti zmeňujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu.

79. V nadväznosti na uvedené, s poukazom na čiastočnú zmenu rozhodnutia odvolacím súdom vo veci samej, bolo potrebné rozhodnúť tiež o náhrade trov konania vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom.

80. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

81. Podľa § 52 CMP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

82. Podľa § 55 CMP súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

83. V mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku a to v zmysle § 55, umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje, komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarcu konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní, zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu ustanovenia § 55 CMP, nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní.

84. S poukazom na vyššie uvedené teoretické východiská, odvolací súd o nároku na náhradu trov konania vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní, rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojitosti s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP a existenciu takýchto okolností účastníci ani netvrdili.

85. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Trenčín pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza (§ 76 CMP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) alebo návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia u miestne príslušného súdu podľa zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok.

Rozhodnutie o peňažnej povinnosti vo vzťahu k maloletému možno vykonať cestou exekúcie podľa Exekučného poriadku, a to exekúciou zrážkami zo mzdy a z iných príjmov, prikázaním pohľadávky, prikázaním pohľadávky z účtu v banke, prikázaním iných peňažných pohľadávok, postihnutím iných majetkových práv, exekúciou na obchodný podiel, predajom hnutelných vecí, predajom cenných papierov, predajom nehnuteľnosti, predajom podniku, príkazom na zadržanie vodičského preukazu.

Rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému možno vykonať cestou súdneho výkonu rozhodnutia podľa zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok, a to odňatím maloletého tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a odovzdaním tomu, komu bol podľa rozhodnutia zverený, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnene premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať.